

Dominiques
de l'Anunciata

Província

Sant Ramon de Penyafort

FULL INFORMATIU Núm. 104

Febrer de 2015

CLAUSURA

**A
N
Y
V
O
C
A
C
I
O
N
A
L**

**ENTRONITZACIÓ
D'UNA IMATGE
DEL PARE COLL
A LA PARRÒQUIA
DE BORREDÀ**

2014

SUMARI

	Pàg.
✚ Borredà: Celebració de la festa de les Gnes. Màrtirs	----- 3
✚ Agraïment a les Monges de Borredà	----- 8
✚ Trobada de Formació a Filipines i entrada al noviciat de Analiza Gacelos	----- 12
✚ Muchísimas gracias	----- 17
✚ Tallers Missioners Dominiques Sant Andreu	----- 21
✚ Trobada de la Família Dominicana a Vietnam	----- 23
✚ Trobada de la Família Dominicana a Barcelona	----- 25
✚ Pregària: "Un camí cap a la muntanya"	----- 27
✚ Recés per a joves a Vic	----- 30
✚ Lliurament de l'Hàbit i primera professió novícia Nellie	----- 31
✚ Homília de la profesión religiosa de Nellie	----- 35
✚ Palabras de Gratitud de la hermana Nellie	----- 38
✚ Una invitació de Déu: testimoni vocacional	----- 40
✚ Visita a les comunitats d'Àsia	----- 42
✚ Trobada de Formació Permanent a Vic	----- 59
✚ Formació Permanent comunitats de Filipines	----- 63
✚ Ressonància de la visita del Papa Francesc a Filipines	----- 67
✚ Trobada de Província, 31 de gener de 2015	----- 74
✚ Trobada de delegats de PJV	----- 77
✚ Germanes de la Província que han mort:	
▶ Carme Capvevila Capdevila	----- 78
▶ M. Lourdes Sans Sans	----- 79
▶ Carmen Naspleda Tarrés	----- 81
✚ Familiars que han mort, de Germanes de la Província	----- 82
✚ In Memoriam	----- 83
✚ Un món plural, pors i esperances	----- 85

	Pàg.
✚ Col·laboracions FEDAC	
▶ Curs de Directius: Coordinadores de Pastoral	----- 87
▶ Trobada de Formació "Atura't II"	----- 89
▶ Trobada del Grup "Anuncia"	----- 90
▶ Pujada a Montserrat: Mou-te, fes el Cim!	----- 92
▶ Trobada del grup "CREC"	----- 93
▶ Formació de Preanimadors i Animadors	----- 94
▶ Cloenda dels actes del 150 aniversari del col·legi de Guissona	----- 95
▶ Inauguració nova Capella-Sala del col·legi de Ripollet	----- 97
✚ Recordatori	----- 100

Més d'un centenar de germanes ens trobàrem a Borredà el 8 de novembre de 2014 per celebrar la festa de les Beates Germanes Màrtirs, entre les quals hi figura la germana Reginalda Picas Planas, filla del poble. A la arribada, salutacions, alegria espontània, refrigeri, visites a les dependències de la casa...

I camí cap a l'església de Santa Maria per fer la commemoració religiosa. Comptàrem com a celebrants amb la presència de Mn. Melitó Tubau, arxiprest del Ripollès i rector de Borredà i Fra Enric Casellas, OP.

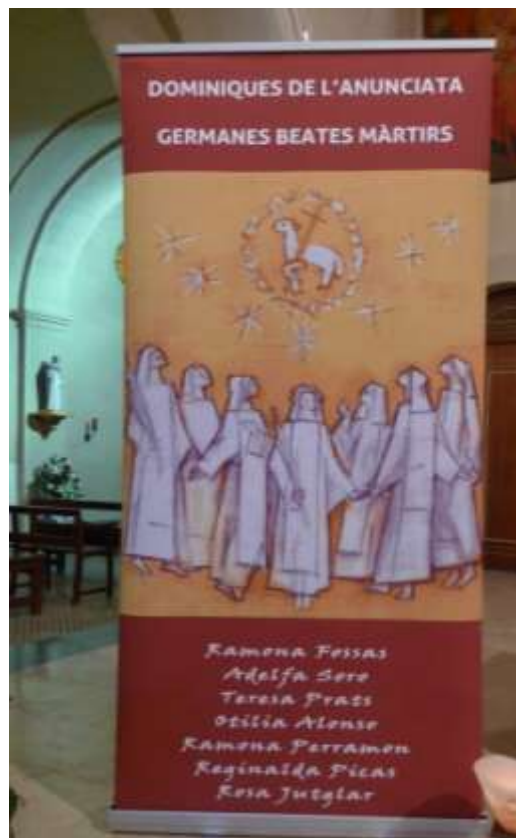
Abans de començar l'Eucaristia es procedí a la benedicció de la imatge del P. Coll col·locada a l'entrada de la capella del santíssim.- Quin lloc tant apropiat per ubicar-hi la seva imatge, ell que sempre es refugiava a la "capella fonda" per omplir el seu cor abans de fer l'anunci de la Paraula per aquelles terres tan estimades!

Seguidament començà la celebració de l'Eucaristia - l'Església plena de gom a gom cantava la lloança a Déu pel do de les nostres Germanes Màrtirs-

En l'homilia el pare Enric Casellas destacà el valor de la fidelitat de les nostres germanes, fins a la mort i en aquest cas fins a vessar la seva sang, com ho féu Jesús per nosaltres.

Acabada l'Eucaristia hi hagué alguns parlaments, dels que destaquem els següents:

La Gna. Lola Arnaldich, explicà la tasca feta durant els anys de l'estada de la comunitat de les Germanes Dominiques a Borredà: catequesi, acolliment d'alumnes, joves, colònies d'estiu, trobada de professors, vincle amb la gent del poble. Es va acomiadar amb un to agraït i emocionat dels veïns del poble, de l'alcalde de qui havia rebut ajuda quan els havia convingut

La coordinadora de les "Colònies Borredà", la Sra. Queralt, també va donar les gràcies a les germanes fent un repàs del trajecte fet a Borredà amb motiu de la implantació de les colònies, que el curs que ve farà quaranta any. Agraí l'acolliment, l'atenció als nens, tot el que havien fet per ells.

La Gna. M. Isabel Andrés, Priora provincial, llegí una carta del bisbe de Vic, Mon. Romà Casanova,

en la qual agraïa la tasca realitzada per les germanes dominiques a la població de Borredà durant molts anys i lamentava el tancament de la casa, no obstant comprenia la situació per la falta de vocacions i les dificultats per a trobar personal de relleu, situació que es dona també en el Bisbat.

Finalment, l'alcalde Joan Roma Iloà la feina ben feta de les germanes, fruit de la seva vocació al llarg dels anys d'estada a Borredà. Ell, en nom dels milers d'alumnes que havien passat per la seva escola, volgué fer-ne agraïment.

Demostrà confiança en què els temps havien de canviar, i elles, les dominiques, un dia tornarien a Borredà.

Acabada la celebració tingué lloc un dinar de germanor i tornada cap a les respectives comunitats.

Va ser una trobada festiva, germanívola, però amb un deix una mica adolorit, la "Llar del Pare Coll" restava sense les dominiques. Sí, les germanes han hagut de

deixar Borredà, però el P. Coll vetllarà perquè la llavor sembrada al llarg del temps no es malmeti, sinó que fructifiqui en aquestes terres, on ell mateix, amb la seva vida itinerant de missioner evangelitzador, va deixar també les seves empremtes.

Gna. Dolors Sala

AGRAÏMENT A LES MONGES DE BORREDÀ

L'any 1976 el P. Jordi Grau i la Gna. Montse Sala, començaven una experiència nova a Berga, portant una trentena de nens i nenes a fer colònies a Borredà.

S'escollí a ca les Monges com a marc per iniciar les primeres tandes. La casa no reunia les condicions desitjades: la cuina era petita i vella, gairebé no hi havia lavabos i els pocs que hi havia s'embussaven sovint... però fou ben útil en aquells primers anys de colònies. Un quants matalassos del convent de Sant Francesc i unes olles i tupins de les dominiques de Berga, que pujava la germana Inès Arisa, la primera cuinera, acabaven de complementar el lloc.

La casa de colònies era la antiga escola de les Germanes Dominiques que en aquest moment havia deixat de fer col·legi a Borredà.

Als anys 1979 i 1980 retornà una petita comunitat de Germanes Dominiques a Borredà amb la germana Rosa Casals al capdavant acompanyada per les germanes Mercè Pla, Dolors Farga i Enriqueta Casadesús.

En aquesta època s'adequà la casa i es consolidà el nostre "niu" de colònies. El sentiment de lligams amb els paratges de Borredà ja era sòlid: el bosc i la Font de la Llosada, el camí del pare Coll... i la mai prou agràida riera amb el regal del gorg del Salt. Queda ben clar que les nostres colònies eren i serien a Borredà. Colònies a Borredà, un nom ben poc original si voleu, però que de fet, per a nosaltres diu molt.

I així, ja des del principi, amb uns infants engrescats per anar de colònies, amb uns monitors de casa carregats d'il·lusió, la llar del Pare Coll (que és com fou batejada la casa un cop restaurada com a casa de colònies⁹ i el cel de Borredà per sostre, posàvem en aquells primers cinc anys els fonaments de les nostres colònies, per poder celebrar l'estiu vinent del 2015 el 40è aniversari de Colònies Borredà.

Al 1983, la germana Enriqueta Casadesús prenia el relleu de la cuina. Així els macarrons de sempre i les altres menges exquisides que ella ens feia, també ens van ajudar a créixer i a sentir-nos molt cuidats, ho feia tot perquè hi estiguessin a gust. Alguns anys la Remei (de Borredà) també es va posar el davantal a la cuina de Borredà.

Al 1990 la germana Rosa Casals havia passat el relleu de responsable de la casa a la germana Dolors Miquel, i amb ella, vindrien també la germana Teresa Capdevila i més tard la germana Concepció Caba, ocupant el lloc de les germanes Mercè Pla i Dolors Farga.

L'any 1997 vam estrenar la carpa exterior del jardí que permeté poder-hi fer activitats com una petita ampliació de la casa. Per Pasqua del 2000, van arribar lliteres noves: vermelles i de dos pisos. A l'estiu del 2003 s'estrenà una nova construcció amb lavabos i dutxes on hi havia el safareig i l'estenedor petit cobert d'uralita.

Però més important que les obres i el mobiliari són les persones. També la comunitat va anar fent els seus canvis. La germana Rosa Casals va ser al capdavant de la casa de colònies durant un llarg període als primers anys. La va succeir la germana Dolors Miquel i, l'any 1998 arribà la germana Margarita Valencia per fer de superiora; tot i que la germana Dolors es

quedà encara un curs més, com administradora. El setembre de 1999, ella deixà Borredà amb la germana Teresa Capdevila per anar totes dues a la residència d'avis de Bagà. L'estiu de 1998 havia arribat la germana Lola Arnaldich.

L'any 2005, la comunitat de Borredà la formaven: la germana Lola Arnaldich, com a superiora; la germana Enriqueta Casadesús a la cuina, ajudada per la germana Josefina Pina, arribada al 2000; la germana Adoración Fernández i la germana Mercè Artigas, arribades durant les colònies 2004. A les colònies del 2004 també va ser a la casa la germana Montse Sala, una de las primeres monitores de Colònies Borredà que, d'aquesta manera, revivia antics records.

Durant molts anys, es va comptar amb l'ajuda de la Dolors (de Borredà) que tots els nens i nenes es pensaven que era una germana més.

Per culpa de la germana Enriqueta i totes les germanes que han fet la cuina, més d'un ha tornat a casa amb algun kilo de més després de les colònies. El menjar sempre ha estat una tasca de qualitat que han fet les germanes. Mai no estarem prou agraïts a totes elles, als seus cuinats exquisits i a la seva paciència inesgotable.

Des de l'estiu del 2010 la cuina i la neteja de la casa durant les colònies ho feia persones externes a les germanes, però s'ha d'agrair els bons consells culinaris de les germanes, sobretot de la Josefina Pina. La germana Adoración Fernández va passar a ser superiora, però continuant amb les mateixes religioses a la comunitat fins al moment de deixar la casa a final d'estiu de 2015.

De bon segur que si un juliol els borredanecs no sentissin brogit a ca les Monges ho enyorarien.

La història de la nostra entitat ha estat sempre lligada a un lloc físic, la casa de colònies Llar del pare Coll. Un grup d'infants i monitors que durant 39 estius hem

vingut a la mateixa casa del poble de Borredà.

Moltes gràcies per tot germanes Dominiques, hem viscut moltes coses, bons records al vostre costat, hem celebrat diferents aniversaris de colònies, hem llimat a vegades discrepàncies que la mateixa convivència comporta, però també ens hem estimat, heu estat una part important de nosaltres i mirarem de cuidar-vos la casa tant ben com puguem i de continuar-hi donant el mateix escalf i acolliment que ens heu donat sempre vosaltres. Us trobarem a faltar, tot i que sabem que als llocs on heu anat també hi estareu bé i molt ben cuidades.

Un grup dels Monitors amb les Gnes. Adoración, Enriqueta, Lola, Josefina i Mercè

Gràcies especialment a les germanes Enriqueta, Lola, Josefina, Adoración i Mercè, però també a totes aquelles que al llarg d'aquest anys heu estat amb nosaltres, algunes fa temps que ens heu deixat però al lloc on sigueu també us ho volem agrair.

Moltes gràcies per tot Monges de Borredà.

Borredà, 8 de novembre de 2014

TROBADA DE FORMACIÓ PERMANENT A FILIPINES I ENTRADA AL NOVICIAT DE LA POSTULANT ANALIZA

Les tres comunitats a les Filipines hem celebrat la Trobada de Formació Permanent, a la Comunitat de Cubao, els dies 1 i 2 de novembre de 2014.

El dia 31 d'octubre a la tarda, van arribar les germanes de les comunitats de San Carlos i Calamba, que foren rebudes amb gran alegria i fraternitat.

L'1 de novembre, vam començar la jornada amb la joiosa entrada al Noviciat de la postulant Analiza Gacelos Nacario, en el rès de Laudes.

Analiza va fer la seva entrada a la Capella interpretant una cançó simbòlica "A Quest and Creieu"; a continuació va fer una breu introducció i la germana Mariela, Formadora de les Postulants, va presentar-la comentant els punts més significatius del procés de la seva formació.

La germana Sagrario, en representació de la Priona provincial, Gna. M. Isabel Andrés, va donar lectura a la carta que aquesta va dirigir a Analiza comunicant-li que havia estat admesa al Noviciat. A continuació, acompanyada de la Gna. Marta Alícia, Mestra de novícies, va imposar a Analiza la creu dominicana.

Es seguiren els següents rituals:

- La comunitat de Cubao acompanya i present a la nova novícia a les germanes de la comunitat de Calamba que li donen la benvinguda i l'acullen amb gran efusió i entusiasme.
- Les germanes presents a la cerimònia van dipositant, a la terra col·locada als peus de l'altar, llavors simbòliques amb escrits d'esperança, com a regals per Analiza i compromís d'acompanyar-la en el camí de la seva vocació.

- Les germanes. Glecy i Analiza lliuren a cadascuna de les germanes presents un petit test i unes llavors de mostassa, simbolitzant el propòsit de pregar per les vocacions a la Vida Religiosa, especialment per a la nostra Congregació. La cura de la nostra pròpia vocació i la de Analiza; amb la gran esperança que més tard

collirem un gran nombre de vocacions. Al mateix temps es va fer al·lusió als Evangelistes Mc, Mt, i Lluc en la Paràbola del Gra de Mostassa.

Seguidament Analiza ofereix flors a Maria, prega en el seu propi dialecte i llegeix un missatge d'acció de gràcies, que inclourem al final d'aquest escrit.

Finalitza la cerimònia d'entrada al Noviciat amb les cançons "Aba Ginoong Maria" i el cant al Pare Coll "Santo Fundador".

A continuació vam participar d'una solemne Eucaristia oficiada per Fra Laurentino García, OP.

La resta del matí va ser lliure per ser la Festa de Tots Sants i les germanes, com és tradició, vam poder fer una visita als cementiris propers i pregar pels nostres difunts.

A la tarda lloc la primera sessió de la Formació permanent. El tema tractat fou la Cultura Vocacional, impartit per la germana Glecy mitjançant una esplèndida presentació i explicació.

Com a base preliminar va anar presentant dades de persones involucrades en la promoció vocacional i experiència pastoral. La percepció general és de crisi de vocacions.

Les germanes treballem en grups d'acord amb els següents conceptes.

Cultura dominant avui dia.

Observació de conceptes i interpretació de Vocació.

Actituds de la gent cap a la vocació.

Llums i ombres.

Punts potencials per a la cultura vocacional.

Es va recordar el Papa Joan Pau II en el seu missatge en el Dia Mundial de Pregària per les Vocacions, de l'any 1992. En ell manifestà que avui dia hi ha una cultura que condueix la joventut a estar satisfeta amb poc esforç, joves que estan lluny del seu potencial. En els seus cors hi ha inquietud i manca de

satisfacció, un desig de créixer en autenticitat i en bondat, ells esperen una veu que els cridi pel seu nom.

Es va veure que les actituds bàsiques cap a una cultura vocacional serien:

Formació de la consciència.

Sensibilitat per l'espiritual i valors morals.

La promoció i defensa dels ideals de fraternitat, caràcter sagrat de la vida, solidaritat social i ordre civil.

Una cultura que permeti a la joventut una educació en l'amor, l'amistat, l'oració i la contemplació.

El dia 2 al matí continuem la nostra reflexió. La germana Glecy va comentar-nos la importància de la promoció Vocacional, assenyalant algunes accions concretes:

- Preguar al Senyor dels sembrats.
- Crear una cultura que ajudi a cada persona a entendre que ha estat creada per complir la seva vocació cristiana.
- Ajudar els joves a fomentar una relació d'amistat amb Crist.
- Inspirar en els joves el desig de preguntar a Déu què vol d'ells.
- Crear una cultura d'estima per als que són cridats a la Vida Consagrada.
- Viure i donar testimoni.
- Cooperar amb l'Esperit Sant, trobant camins per a cultivar les llavors d'una vocació que Déu ha sembrat en els cors dels que Ell ha cridat.

En aquest sentit, es va fer esment el Papa Benet XVI, que manifestà com a essencial que cada Església local arribi a ser més sensible i atenta a la cura pastoral de les vocacions.

La germana Glecy presentà una àmplia estadística sobre un estudi realitzat el 2013 relativa a la joventut catòlica filipina.

La seva exposició, el treball i l'activa participació de totes les germanes, la conclusió sobre la crisi vocacional, tant en la cultura d'Occident com en la

d'Àsia, amb les seves diferències, es va assenyalar que la cultura està molt globalitzada i arriba a tots els països tant d'Orient com d'Occident.

Estem davant d'una cultura que es caracteritza per:

- Indiferència religiosa.
- Crisi de cultura de fe.
- Relativisme moral i doctrinal.
- Relaxació de costums.
- Consumisme.
- Individualisme.
- Benestar econòmic.
- Raons sociològiques, disminució de la natalitat ...
- Col·lectivisme.
- Canvis en l'estructura social i familiar.

A la part positiva no s'exclouen grups minoritaris que viuen la fe i poden entendre la crida del seu lliurament a Crist.

Acabem la trobada a la tarda assistint a la celebració de la Missa pels Difunts de la Família dominicana a Sant Joan, al cementiri. Missa concelebrada pels frares dominics de la comunitat i que va comptar amb nombrosa assistència de fidels.

Filipines, novembre de 2014

Gna. Isabel Martínez

A continuació s'inclou el text d'acció de gràcies que va llegir Analiza abans de finalitzar la cerimònia d'entrada al noviciat.

¡MUCHÍSIMAS GRACIAS!

(Día de mi Entrada al Noviciado)

En este día, solemnidad de Todos los Santos en el cielo, también lo fue en nuestra Comunidad, que también es nuestra fiesta: la de Todos los santos en la tierra. La única palabra que quiero repetir y que me viene a la mente es ¡GRACIAS! ¡MUCHÍSIMAS GRACIAS!

¿Cuáles son las diferencias más comunes entre cada uno de los santos y santas? Lo

más probable es que su imagen de Dios más común en sus vidas es la de un Dios Padre bueno; su bien común, su absoluto, es Dios. Nuestro Señor es bueno, es feliz, es fiel y nos quiere mucho. Por eso los Santos/as, vivieron su vida en acción de gracias constante.

Verdaderamente mi corazón está lleno de alegría y de agradecimiento, estoy contenta porque Dios me ha puesto en el lugar donde tengo que estar y que Él ha elegido para mí; también con las personas que tengo que vivir e ir construyendo Comunidad.

Si tuviera que definir con una sola palabra mi etapa de POSTULANTADO sería a través de una admiración o aclamación, como diríamos en inglés, 'AMAZING!' significa una etapa "maravillosa!" Como María, que en su magnífica proclamaba la grandeza del Señor, yo también quiero cantar la bondad y el amor del Señor. Mi camino durante este período, ha sido una jornada muy buena, con muchas

sorpresas y desafíos pero sobre todo, que recuerdo con alegría. No olvidaré y disfruto recordándolo, mi proceso formativo y todo lo que viví, descubrí y disfruté desde octubre del 2013 al 2014.

Aunque la vida de la formación y la formación para la vida no es nada fácil, a la vez que me fueron enseñando nuevos aprendizajes y experiencias, me enseñaron a ir descubriéndome a mí misma, mis potencialidades, lo que soy y tengo. Esto es algo que no se puede pagar y por esto permanecerán para siempre en mi corazón. Una experiencia, quizás de las más significativas durante mi Postulantado, es ir descubriendo paulatinamente el sentido y la dirección que tengo que dar a mi vida. Aprendí lo que es la felicidad auténtica, que no está en el 'poseer' cosas del mundo, ni en el placer o en darme gusto, sino sólo en poseer a Dios y dejar que Él me posea; enraizarme en Jesús en cada uno de los momentos de mi vida.

Solo Él es mi Dios y como diría Santa Teresa "sólo Él basta..." "sólo en Jesús mi alma puede reposar. A pesar de las dificultades y luchas que he experimentado, nada ni nadie puede quitarme al Señor y apartar a Jesús de mi existencia. Procuraré ir descubriéndome cada vez más en ese encuentro diario con Dios y conmigo misma.

Él me ha llamado y sigue llamándome, espero serle fiel y a través de esa llamada, colaborar en su misión. En estos momentos doy continuas gracias a Dios y a cada una de vosotras.

Mi gratitud y alabanza es primero a Dios quien me llamó a nuestra Familia La Anunciata. Gracias Señor Jesús por amarme y aceptarme tal y como soy; por la fortaleza, por la atención amorosa que me das siempre y sobre todo por acompañarme desde mi nacimiento hasta ahora. Gracias porque caminaste siempre a mi lado en este proceso de desarrollo de mi persona, por ayudarme a profundizar mi relación contigo y con mis hermanas de la comunidad. Ha sido un proceso humilde, como el de María que tenía un corazón sencillo, como ella, quiero repetir una vez más: el SÍ de la Anunciación.

Gracias, mi amable Madre María, a nuestros Santos Fundadores, Santo Domingo y San Francisco, también a nuestras Hermanas Mártires por las intercesiones que todas me habéis hecho. Gracias por ayudarme a crecer con Jesús.

Quiero también agradecer a nuestra Hna. Mª Isabel Andrés y a cada hermana del consejo provincial por aceptarme al Noviciado. Gracias a nuestra Hna. M^a. Natividad Martínez, priora general y su consejo por todo lo que me habéis permitido experimentar y vivir en nuestra gran familia la Anunciata. Gracias por haber confiado en mí.

Estoy muy agradecida también a mi comunidad, 'La Anunciata' en Cubao a la que considero de verdad una escuela de amor, porque a pesar de las varias culturas y edades, nos respetamos, amamos y mutuamente nos enriquecemos. Como nos dijo un dominico sacerdote en nuestra clase modular que tuvimos con los postulantes de la familia dominicana, 'nuestro Dios nos ha llamado no por la uniformidad sino para poder aceptar nuestras diversidades, que tendremos que vivir toda nuestra vida.'

*Estimo y valoro mucho a todas y a cada una de las hermanas de mi comunidad: Gracias H. Sagrario por las enseñanzas y sabiduría que me enseñaste. Mil gracias a H. Isabel por hacerme reír, por el buen humor y por el servicio silencioso que haces especialmente cuando estás muy contenta, gritas mucho y dices, 'ay mommy, mommy!'... **Balbage a salamat** (gracias en pangasinan) a la H. Joyce por su bondad y por consolarme de vez en cuando. Gracias a la H. Angèle, por la compañía y por ser una buena amiga y hermana. Gracias, **tri ma kasi** H. Tresia y **cam on em** a la hermanas Phú y Thach, **Salamat** Sr. Frela... Gracias a todas por acompañarme en esta etapa, por toda la ayuda me habéis dado, especialmente cuando tengo clases fuera, muchísimas gracias.*

Sobre todo, doy gracias especialmente a mi formadora, H. Ela, por acompañarme en mi proceso vocacional, por estar atenta a mi proceso de discernimiento. Siempre te estaré agradecida porque por ti y a través de ti, Dios me abrió los ojos, no sólo para descubrir, también para creer y es verdad, que soy una criatura bella, dentro y fuera. Gracias Hermana por la paciencia y la comprensión que me has demostrado y que a pesar de tu salud, hiciste mucho esfuerzo y me dedicaste mucho tiempo para enseñarme. Lo más importante es que me acompañaste, estuviste presente en mi proceso de integración. Estoy contenta y estoy orgullosa de ser tu formanda como postulante. Eres maravillosa y de verdad ieres la mejor!

Muchas gracias también a cada hermana de la comunidad de Padre Coll en San Carlos porque fue allí, en Pangasinan, donde viví la experiencia de 'esconder-encontrar' a Dios, es allí donde lo encontré. Quiero también agradecer a nuestras hermanas de Calamba con quien viviré a partir de ahora y con quien espero experimentar más sorpresas de Dios, así habrá otras memorias que podré guardar en mi corazón.

Nunca podre olvidar y después de dar gracias a Dios, debo agradecer el regalo de mi familia, especialmente mi madre, mi hermana que siempre está a mi lado, por su apoyo y generosidad en permitirme seguir a Jesús a través de la vida religiosa. Gracias 'Ate' por cuidar a nuestra madre. Yo la cuidare a través de mis oraciones, para ella y para todos vosotros, también con mi cariño.

Quiero concluir este agradecimiento con lo que escribió Thomas Merton cuando describió lo que significa ser agradecida: "ser agradecida es reconocer el Amor de Dios en todo lo que nos da, y nos sigue dando. Cada momento de nuestra existencia es una gracia, entonces no podremos negarnos a escuchar y aceptar si tiene que despertar en nosotros nuevas maravillas, cosas y así poder alabar la bondad de Dios. Y esto es lo que marca y nos hace diferentes en la vida."

A la vez que os doy las gracias otra vez, también os pido oraciones para que fielmente cumpla lo que Dios quiere de mí. Amén.

¡Muchísimas gracias!

ANALIZA NACARIO GACELOS

Quezon City - Filipinas - 1 de noviembre de 2014

Taller Missioner Dominiques Sant Andreu

El nostre taller missioner és molt jove, això vol dir que no fa gaires anys que estem treballant com a tal, per aconseguir, com diuen les nostres Germanes Dominiques, "aquest altre món possible".

Treballem amb molta il·lusió; a l'estiu quan estem de vacances aprofitem per mirar revistes, agafar noves idees i començar el setembre amb imaginació, innovació, per poder preparar la "nostra campanya de Nadal".

I arriba el moment de fer la paradeta solidària de Nadal, que acaba sent una gran parada amb totes les obres d'art (perquè són veritables obres d'art) que les meves companyes han fet de tot cor.

Són moments de nervis, de feina, de dir allò de " no arribo....." però sempre amb un somriure.

Aquesta parada està oberta a tota la comunitat educativa, i els nostres alumnes esperen amb molta alegria el dia de la "Tómbola".

Al final la Parada-Parada és un èxit i això ens omple de goig i alegria, perquè el nostre petit gra de sorra serveix per aconseguir que uns nen, unes famílies ... puguin viure dignament.

Ja hem fet un petit descans i després del Nadal, hem de posar fil a l'agulla per preparar la Gran Parada General del mes d'abril, sense oblidar la festa del nostre Pare Coll.

Moltes gràcies a tots i totes per la vostra generositat.

Taller Missioner

Dominiques Sant Andreu

Trobada de la Família Dominicana a Vietnam

"La família és el lloc més segur on les persones poden obrir els seus cors els uns als altres. És el lloc on cada membre de la família pot parlar, compartir i aprendre els uns dels altres. Finalment, és el primer lloc on una persona pot confiar "

El 18 d'octubre de 2014, un bon grup de Germans i Germanes de la família Dominicana ens vam reunir a Ho Nai, al convent de les Germanes

Dominiques de Thanh Tam. Aquest dia va ser especial ja que comptàvem amb la presència del mestre de l'Orde Fra Bruno Cadoré. Tots i totes els que participàvem a la reunió portàvem posat l'hàbit dominicà com a signe d'identitat. L'ambient era d'alegria per estar junts i per l'intercanvi d'experiències de vida i missió.

El representant de la confraria dels germans i germanes laics, va compartir les seves experiències en la missió i la forma en què s'estan preparant per orientar les seves vides i la seva missió en el futur. De manera especial, com renovar-se a si mateixos per acollir l'Any Jubilar.

Després de la posada en comú, la germana superiora general de les Germanes Dominiques de Thanh Tam informà del nombre de totes les germanes Dominiques presents a Vietnam; va compartir també el com estan realitzant la missió i la visió de com volen difondre en el futur la Paraula de Déu en una missió més àmplia, més activa i eficaç.

Després de les experiències d'intercanvi de la vida d'apostolat actiu, la germana priora de les Monges de clausura també ens compartí la vida de contemplació i la missió que realitzen. La Gna. és una persona molt oberta i en un senzill intercanvi ens va fer sentir i reflexionar sobre els quatre pilars de la vida Dominicana: estudi, oració, comunitat i apostolat. Aquesta és la identitat Dominicana que cada membre ha de viure i dur a terme tota la vida

Un dels representants dels frares dominics de la Província de Vietnam també va compartir la seva reflexió sobre la missió com a dominic i alguns dels reptes als que s'enfronten mentre la realitzen. Ens va dir: "En aquest moment estem mirant cap al Jubileu, desitjant que nosaltres puguem tornar als nostres orígens i aprendre més sobre les nostres arrels, perquè puguem donar més fruit en la missió, com els nostres avantpassats ho havien fet i que ens han deixat a nosaltres com a llegat.

El Mestre de l'Orde, fra Bruno Cadoré ens va dirigir unes paraules. Ens va recordar com és de necessari viure la Paraula de Déu i deixar que penetri en el nostre cor i ens portin a viure fraternalment els uns amb els altres. Va acabar dient que cada dia ens enfrontem amb un món que té set de la Paraula de Déu, que necessita d'algú que li ompli aquest buit. Per tant, com a fills i filles

de Sant Domènec hem de interrogar-nos sobre com afrontem aquest repte, què fem per omplir el cor de l'ésser humà.

Donem gràcies a Déu per la trobada de Família Dominicana. Tots i totes sortiren contents i amb gran il·lusió per celebrar pròximament l'any jubilar.

Gna. Thu (Maria). Ho Chi Minh, Vietnam

Trobada de Família Dominicana

Barcelona - Elisabets

El dia 29 de novembre, iniciàvem les nostres trobades de la Família Dominicana del curs 2014-2015, a la nostra casa d'Elisabets, amb el recés d'Advent, temps de gràcia que ens apropa al gran misteri de NADAL.

Aquest any per a tots nosaltres, religioses i religiosos, l'Advent té un doble sentit ja que començava amb any litúrgic, l'Any de la Vida Consagrada amb la finalitat de preparar l'esperit per la seva celebració.

Va acompanyar el nostre recés El P. Carlos Bernal, prior de la comunitat dels Frares Dominics del C/. Bailén, qui ens va introduir la reflexió amb el tema: **"DONES I HOMES CONTEMPLATIUS"**.

En el preàmbul de la xerrada, ens feia veure com n'està d'allunyat el món, de la contemplació. La diversió, l'acció frenètica, el pensament superficial i fred, els projectes curts, ràpids i poc consistents dificulten l'esperit seré i contemplatiu. Llavors ens remetia a la frase de St. Tomàs: **"Contemplari et contemplata aliis tradere"**, i ens deia que un repte que avui té l'Orde, és la recuperació i renovació de la dimensió contemplativa per a tots nosaltres. És el nostre signe i tret identificador, com també necessari per la nostra missió en el món.

Definir la contemplació, deia, és una mica difícil. Per Fr. Timothy, és la recerca de Déu que ens porta a la trobada amb el Déu que ve al nostre encontre. El busquem en el silenci i en l'oració, en l'estudi i en el debat, en la soledat i en l'amor. Busquem l'empremta de Déu amb totes les facultats del cor i de la ment. La busquem en Déu mateix, en les seves creatures, en els esdeveniments de cada dia..., en tot. Cal ser contemplatiu des de la mirada d'amor que Déu té sobre el món.

Ens feia veure quin era el clima idoni i necessari per la contemplació

dominicana i els elements carismàtics dominicans per ser contemplatius: El silenci, la clausura, l'oració personal, la celebració litúrgica amb un fort caràcter marià, l'estudi, "els capítols de culpes". Tot això viscut des de la fraternitat. Aquests elements, sòlidament travats entre sí i harmònicament equilibrats, formen la vida pròpia de l'Orde, una vida apostòlica en un sentit ple, en la que la predicació i l'ensenyament han d'ajudar a la contemplació.

El ponent, finalment, ens va conduir al punt últim de la seva reflexió.

Què aportem a l'home actual com a contemplatius?

1. La paraula viva del Déu vivent que interpreta la història, denunciant-la sovint i anunciant horitzons nous de vida.
2. Una visió profunda del món i de la vida.
3. Un testimoni audaç, lliure i utòpic del Déu vivent.
4. L'experiència mística cristiana, més enllà de formalismes i rutines.
5. El consol dels grans solitaris.
6. Una invitació al silenci, a viure el recolliment que és el camí oposat a la diversió i superficialitat.
7. Un tractament seriós de la vida.

Així acabava el P. Carlos la seva xerrada que escoltada l'opinió d'alguns dels vuitanta-sis assistents al recés, havia sigut molt interessant per tenir-la com a tema d'estudi i reflexió en aquest temps d' Advent.

La litúrgia molt ben preparada, ens va fer viure el moment emotiu del començament de l'Any litúrgic i de l'iniciï de l'Any de la Vida Consagrada.

Com sempre, acabàvem la tarda compartint el berenar i la joia fraterna de la trobada.

Gna. Pilar Bosoms

Pregària: "un camí cap a la muntanya"

Reflexió de les Germanes de vots temporals assignades a les comunitats de Filipines

Va ser el dia 27 de novembre de 2014 quan vam iniciar la nostra jornada de reflexió a Bontoc, un poble situat a les muntanyes del nord de Filipines, a prop de les famoses terrasses d'arròs i on es troba la carretera amb més altitud de Filipines. Aquest fou el lloc escollit per fer la nostra posada en comú de l'estudi sobre l'oració, que les germanes de vots temporals havien de realitzar a nivell congregacional. No s'hauria pogut escollir millor lloc per compartir la nostra reflexió. L'ambient que ens envoltava era el més apropiat, on fàcilment podíem experimentar l'essencial de la presència de Déu i el sentit profund que té l'Oració en les nostres vides.

A mesura que anàvem apropant-nos a la muntanya, sentíem l'escalfor de la seva abraçada. Vam poder contemplar la vida dels habitants d'aquest paradisiac lloc; ens sentíem embolcallades per silenci, les altes muntanyes ens donaven la sensació de la nostra petitesa; una vegada més sentíem la presència de Déu prop dels nostres cors.

Aquest sentiment de "Déu és aquí" se'ns anava transmetent amb la bellesa que ens envoltava; tot això ens parlava de l'amor de Déu que a través de la seva creació, incloses les persones, ens posava en relació amb l'infinit. Tot això ens parlava i eren el testimoni més ferm de la seva presència i de la seva bondat vers les seves criatures.

Tot ens recordava la seva providència.

Això és el sentit real de la pregària: Estar sempre en connexió amb el Creador, amb la senzillesa del nostre ésser, donant resposta al que Ell ens va demanant i el que és la seva voluntat.

Hem recordat una vegada més que per entrar en relació amb Déu i viure en la seva presència, cal adonar-se'n i restar obertes; podem dir que aquesta realitat de

la presència de Déu en tot el que ens envolta, especialment en la Naturalesa, és la clau de la pregària.

Aquest és un do de l'Esperit Sant que ens ensenya a pregar constantment. És Déu que es fa present en la nostra vida de cada dia i ens impulsa a seguir i a estar obertes i disponibles a fer el que Ell ens demani.

El camí per la muntanya no és fàcil, però està carregat de sentit. Moltes de nosaltres trobem dificultats, especialment a l'hora de solucionar les nostres necessitats bàsiques i no veure clar el camí a causa de la boira ... Però, malgrat tot, aquesta experiència ens serà difícil d'oblidar especialment tot el viscut.

El camí, ple de corbes i barrancs és com l'experiència en l'oració, que unes vegades resulta fàcil i altres difícil. És aquí on trobem consol i desconsol, que es van alternant i ens porten a una relació més profunda amb Déu i amb els germans.

La desolació ens ve de vegades quan algun ésser estimat mor i ens sembla que tot al nostre voltant s'ensorra, aquesta és l'experiència expressada

per una de nosaltres davant la mort: "No podia cantar després de la mort de la meva mare". Aquesta pena li va treure l'alegria, plorava i pregava al Senyor a la capella. Va ser allà on va experimentar l'abraçada i el consol de Déu. La pregària va ser per a ella la font d'aigua viva en la qual va saciar la seva set, l'omplir d'esperança i amor que va pogué compartir amb els qui l'envoltaven.

Els moments difícils ens ajuden a unir-nos més a Déu, a esperar i confiar en Ell, sabent que vindrà a ajudar si s'ho demanem amb fe. Les dificultats no són per sempre, es van alternant com passa amb el dia i la nit.

En els moments de pregària, experimentem com Déu ens envolta amb el seu amor infinit. És la sensació d'estar unides a Ell des de el més profund del nostre ésser, sentint que som un amb Ell. L'oració és la medecina més eficaç en temps de dificultats.

Després d'haver viscut aquesta experiència, no podem fer altra cosa que comunicar-la, perquè l'amor de Déu ens impulsa a fer-ho. És com si baixéssim de la muntanya i amb aquest retrobament amb Déu sentim la necessitat de comunicar als altres aquesta alegria. El nostre pare Sant Domènec també va viure aquesta experiència i a través d'ella va descobrir les necessitats dels homes del seu temps. El mateix va passar-li al Pare Coll a qui el zel apostòlic li cremava i el va portar a viure i proclamar la bondat del Senyor. Primer ho va beure, a través de l'oració, a les fonts cristal·lines de Crist i el seu Evangeli, transmetent-lo després com a Bona Nova.

Hem descobert que l'oració té dos moviments: un cap endavant i un altre enrere. En aquest segon ens adonem de les nostres limitacions, debilitats que, a la vegada, van enfortint els nostres compromisos. Ens ajuda a realitzar el nostre camí diari, responent a Déu en fidelitat, i alhora ens impulsa a servir als nostres germans de l'única manera que Jesús ens va ensenyar: l'AMOR.

Gnes. de vots temporals assignades: Angèle, Ly, Tram, Joanne Tresia, Phu (falta Regina que farie la foto), junt amb les Gnas. perpètuas Maribel i Gleci, al centre.

Els dies 21 i 22 de novembre va tenir lloc a Vic el preparat per l'equip de pastoral de les Dominiques de l'Anunciata. Sota el lema "Carrega la teva Bateria" un grup de joves, professors i germanes vàrem tenir l'oportunitat de compartir aquesta aturada que ens va permetre trobar moments de silenci i pregària.

L'activitat inicial de divendres ens va convidar a reviure la nostra història personal. Vàrem posar en comú vivències, sentiments, inquietuds i somnis. Per acabar la jornada vàrem veure la pel·lícula "Incondicional".

Dissabte al matí va començar amb la projecció del vídeo "Sé mi luz: Vosotros soís la luz del mundo". Aquest va ser el punt de partida per la dinàmica de reflexió posterior que va girar en torn a cinc paraules clau: passió, encarnació, tendresa, escolta i alegria. Al llarg del matí vàrem intentar cercar la vocació la qual som cridats, descobrir les possibilitats que Déu ha posat en cadascun de nosaltres, veure de quina manera ens apropem als altres, ser conscients del que passa al nostre voltant i també dins nostre i com encomanar l'alegria de l'evangeli.

L'Eucaristia celebrada per Fra Enric Caselles, OP, va posar fi al recés que ens ha permès renovar les energies, avivar les il·lusions i reafirmar-nos i enfortir la nostra fe.

Després d'unes hores de recés i també de descans, tornàvem a casa amb la nostra bateria al 100% i amb llum verda per a començar una nova setmana. Des d'aquí agraïm l'oportunitat d'haver format part d'aquesta trobada.

Assumpta Giménez i Pol Valls

LLIURAMENT DE L'HÀBIT I PRIMERA PROFESSIÓ RELIGIOSA DE LA NOVÍCIA NELLIE LAMCIS PAKIA

LLIURAMENT DE L'HÀBIT

En l'oració de completes del dia 6 de desembre de 2014, vigília de la professió religiosa de la Gna. Nellie Lamcis Pakia, en presència de les germanes de la comunitat de Calamba i acompanyada per les Gnes. M. Isabel i Virtudes i per alguns familiars, se li va fer a la novícia Nellie la cerimònia de lliurament de l'hàbit dominicà juntament amb el sant rosari i altres complements. La nostra germana es va posar per a la pregària un vestit tradicional de la seva ètnia del nord filipí, pertanyent a una de les seves àvies, amb el qual feia patent les seves arrels i el seu amor als seus i a la seva identitat.

La Gna. Nellie rep l'hàbit dominicà de mans de la Piora provincial, Gna. M. Isabel Andrés

La Gna. Nellie, la comunitat de Calamba i la novícia Analiza

En un primer pla la Gna. Nellie amb un germà, una germana i una de les seves nebodes

PROFESSIÓ

L'endemà, 7 de desembre, a la parròquia Sant Vicent Ferrer de la ciutat de Calamba City (Filipines), la Gna. Nellie emetia els seus vots de pobresa, castedat i obediència, com a religiosa Dominica de l'Anunciata, en mans de la Gna. M. Isabel Andrés Fernández, Priora de la província Sant Ramon de Penyafort. Van actuar de testimonis les Gnes. Sagrario Llorente i Marta Alicia Rivas.

Presidí l'Eucaristia i va predicar l'homilia Fra Cecilio Vladimir E. Magboo, OP, responsable dels postulants de la Província dominicana de Filipines. Va concelebrar amb ell Fra Laurentino García, O.P

Acompanyaren la germana Nellie en aquest esdeveniment tan important per a ella, els seus pares, l'avi, germans i germanes, nebodes i alguns altres familiars, que poden veure a la foto

També hi eren presents les germanes de les tres comunitats de les Dominiques de l'Anunciata a Filipines i les germanes M. Isabel i Virtudes, membres del Consell provincial

Van participar de la celebració alguns religiosos i religioses d'altres congregacions, postulants dels dominics de la província Filipina i de La nostra Senyora del Rosari, així com altres amistats de la nostra germana que van voler acompanyar-la en aquest esdeveniment tan important tant per a ella com per a la Congregació que, una vegada més, obre els seus braços i rep amb joia una jove filipina.

Abans de finalitzar l'Eucaristia la germana Nellie va donar les gràcies als seus pares pel do de la vida i de la fe, a tota la seva família especialment als seus germans, a les germanes formadores i comunitats amb les que ha conviscut en aquests anys de discerniment vocacional; també va manifestar el seu agraïment a les Gnes. M. Isabel i Virtudes que estaven presents a la celebració i a tota la província Sant Ramon de Penyafor i a la Congregació de les Dominiques de l'Anunciata que l'han acollida amb afecte i confiança

Posteriorment a la celebració litúrgica, els assistents van ser convidats a compartir un berenar a les dependències i jardí de la comunitat de l'Anunciata a Calamba, en un ambient fratern, alegre i distès.

Encomanem al Senyor la nostra Gna. Nellie perquè l'acompanyi sempre en la seva opció de consagrada i li faci sentir en la seva vida el goig del lliurament a Ell i als germans.

Que la nostra Mare de l'Anunciació, sant Domènec, sant Francesc Coll i les nostres Gnas. Màrtirs siguin referents i fars en el teu caminar com a religiosa Dominica de l'Anunciata.

Felicitats Gna. Nellie. Benvinguda a la Família Anunciata!

Calamba City, 7 de desembre de 2014

Gna. Virtudes Cruz

HOMILÍA DE LA PROFESIÓN RELIGIOSA

¿Por qué ser hoy una mujer Religiosa? ¿Por qué ser Hermana Dominica? ¿No tienes miedo de entrar en el número de las especies en proceso de extinción? La vocación religiosa está en estos momentos entre las que van disminuyendo. Las vocaciones a la Vida Consagrada van poco a poco desapareciendo y la esperanza de una futura recuperación se ve difícil.

Hace poco tiempo uno de mis amigos me comentó que la visita del Papa a Filipinas sería una ocasión propicia para que se produjese un aumento de vocaciones a la Vida Consagrada.

Esta circunstancia le daba la esperanza de un futuro mejor. Sí, es verdad, puede ser un motivo de esperanza, pero a la vez un indicativo de que estamos preocupados por la falta de vocaciones y deseáramos que fuesen más abundantes.

Estos acontecimientos pueden ser el acicate y el impulso para escoger la vida Religiosa como posible camino a seguir. Estas reacciones, lo sabemos, pueden ser también peligrosas. Cuando los sentimientos se van, cuando la euforia se apaga, cuando nuestros pies tienen que pisar la tierra firme, sostener y acompañar a las personas en su camino vocacional, es el momento en el que verdaderamente experimentamos la realidad a la que tenemos que dar respuesta. Si lo que falsamente hemos considerado como llamada, se acabase, la vocación también puede terminar.

¿Por qué escoger ser religiosa cuando muchas jóvenes ansían seguir una carrera profesional? Muchas, escogen casarse, tener hijos, su propia familia como una forma más plena de realizarse.

Estamos en un mundo donde todo se mide por las ganancias materiales, lo

productivo, lo que se gana sin esfuerzo, sin compromiso, en frío.

¿Llevar un hábito o el vestido religioso es algo raro? ¿Está fuera de la moda? Puede ser. Los economistas nos podrían dar la respuesta de que no contribuimos al crecimiento de la población.

No olvides las anteriores preguntas, seguramente tendrás que darles respuesta no hoy, quizás dentro de tres años, el próximo año, dentro de unas semanas o posiblemente cada día.

Ser Religioso implica vivir continuamente en "búsqueda" de respuestas y nunca dejar a un lado la ansiosa prosecución de nuevas posibilidades. El Papa Francisco nos recordaba que "nuestra relación con Jesucristo nos impulsa a una búsqueda constante"

Como cristianos, estamos llamados a un seguimiento radical del Señor. Permitir que Cristo nos posea, implica el esfuerzo de buscar lo que está por venir, siempre según los valores con los que Cristo nos dio ejemplo. (Cf. Fl 3,14)

Nuestra sociedad actual nos presenta los acontecimientos como si ya hubiese encontrado la respuesta. Creo que el mundo piensa que las ha encontrado; o posiblemente pretende convencernos de esta verdad. Nuestro ambiente es un buen actor y posee los medios para convencernos y que acatemos sus posiciones. El progreso nos ha ido dando respuestas al QUÉ y al CÓMO pero no a la realidad del PORQUÉ de la vida. La mayoría de las veces esta respuesta no se tiene en cuenta. Estoy convencido que la Vida religiosa puede dar la respuesta auténtica del PORQUÉ Y PARA QUÉ VIVIR. Podemos transmitir con nuestro ejemplo su verdadero sentido.

Es bueno sentirse incómodos, con una santa impaciencia, que nos impulse a buscar algo más cada día. Esto será el incentivo que nos lleve a vivir la realidad de forma nueva y llegar al convencimiento de que hemos alcanzado la cima y que poseemos ya las respuestas capaces de mantener vivo nuestro amor.

Un Corazón endurecido es porque ha cesado de latir, de crecer, de

extenderse, de estar abierto para recibir la abundancia de los dones de Cristo

Estamos esperando con impaciencia la venida del Señor. Creo que esto también define a la Religiosa, como la persona cuyo corazón continua latiendo y extendiendo sus brazos para acoger a Cristo y a los hermanos.

Consuela, da consuelo a mi pueblo (Is 40,1). ¿Es esto una ironía? Decimos que la Vida Religiosa implica negarse a sí mismo, dejar de lado el bienestar... ¿Es lo que enseñamos a las personas a la hora de sobrellevar las dificultades de la vida diaria?

¿No nos estamos asemejando a la filosofía del mundo cuando promovemos la vida de confort y no de sacrificio? La palabra "confort" ha sido muchas veces mal interpretada y falsificada, hoy su sentido se confunde con vivir bien. La palabra "confort" procede del latín '*confortare*', que significa la intención de fortalecer. El que conforta es el que da la fuerza, la ayuda para seguir. Nuestro mundo hoy, a pesar de los adelantos, no está proporcionando el impulso necesario, sino todo lo contrario. Como religiosos estamos llamados a reforzar a los débiles, a darles ánimo, lo que implica a veces dejar nuestro bienestar y compartir su vida. Esto no es fácil, pero puede ser tan sencillo como lo que nos decía San Pablo: "Me he hecho débil con los débiles para ganarlos para Cristo" (1 Cor 9,22).

Por todo esto **ALEGRÉMONOS**, tu vida desde hoy no será igual, estás llamada a vivir de forma diferente de la mayor parte de las personas. Pero es precisamente esto lo que dará sentido a tu vida como Religiosa Dominica, haciéndola diferente. ¿Qué sentido tendría tu vida si fuese igual que la que viviste anteriormente? No existe comparación, será una vida diferente, una nueva aventura.

Sé una persona con enfermedad de la buena; empieza contagiando a las personas que te rodean. Como Dominica no te avergüences, **NO TENGAS MIEDO DE PROCLAMAR, CON TODA LA FUERZA DE TU VOZ, LA BUENA NOTICIA** (cf. Is 40,9).

Fr. Cecilio Vladimir E. Magboo, O.P

Hermana Nellie Lamcis

Palabras de gratitud

Reflexionando sobre mí misma, en estos momentos en los que camino con Jesús hacia el altar, hay una palabra que sintetiza y describe de la mejor manera mis sentimientos: ...SA WAKAS... AT LAST. (POR FIN HA LLEGADO EL MOMENTO).

Definitivamente, este no es el final de mi itinerario con Jesús; tenemos aún un largo camino que recorrer juntos, pero al menos en estos momentos respondo firmemente a su invitación de vivir y entregarme a Él.

Siempre le estaré muy agradecida por su paciencia, generosidad, comprensión y de manera especial por su amor.

Esta experiencia no habría sido posible sin la ayuda de muchas personas que en estos momentos se encuentran aquí y de otras que no han podido venir.

Estoy muy contenta y agradecida por la presencia del Padre Val, que ha presidido esta celebración; gracias también al Padre Laurentino por acompañarnos.

Gracias a todos los que han ejercido diferentes servicios: monaguillos, catequistas, coros, a todos los que han asistido a esta celebración: maraming salamat po (Muchas gracias).

Gracias a mi familia especialmente a mis padres; gracias por vuestra comprensión, apoyo y bendición. Madre, sé que no puedes entender la nueva vida que hoy abrazo, pero la verdad es que tu fe y el gran amor que siempre me has dado ha sido lo que me ha ayudado a escoger este camino de vida, lo que verdaderamente deseo.

También a mi padre, estoy muy contenta de que seas nuestro padre y el esposo de nuestra madre. Gracias porque siempre nos has cuidado y nos has enseñado la sencillez de la vida diaria. Doy las gracias también a mi hermana mayor, Felisa, que ha ido entregándonos su vida en el día a día. También a todos mis hermanos aquí presentes.

GRACIAS porque en este acontecimiento tan importante para mí estáis todos presentes.

Quiero dar las gracias también por la presencia de mi familia: mi tío, tía primo y abuelo. Estoy muy contenta de veros de nuevo.

Finalmente quiero expresar mi profunda gratitud a la Familia que acogióme, me acompañó en mi proceso formativo: Las Hermanas Dominicas de la Anunciata, a cuyas puertas llamé por primera vez en el año 2008, a través de Hna. Glecy. Salamat po sa 'pambubula at pang uuto'.

Gracias a todas mis formadoras por ir mostrándome el camino de forma clara. Hna. Glecy en el aspirantado. Gracias Hna Ela por recordarme constantemente en mi postulante que "Dios nos ama". A la Hna. Marta que con paciencia y cariño ha ido guiando mis pasos desde el inicio del noviciado hasta este momento. Thank you po.

A la Hna. Cristine, que en estos momentos se encuentra en Vietnam, gracias por recordarme la importancia que tiene mi relación con Dios.

Doy gracias a las comunidades donde he vivido: San Carlos, Cubao y de manera especial Calamba que me ha ayudado a crecer en amor, compasión, enseñándome que la vida tiene sus momentos de alegría y de tristeza.

Y para las Hnas. Isabel y Virtudes, muchas gracias por vuestra presencia, también a la Hna. Nati. Gracias por los sencillos detalles y expresiones de cariño y caridad. Gracias por recibirme como soy. Gracias por vuestra misericordia y amor fraterno. Muchísimas gracias, soy feliz porque a todas os considero mis hermanas. También quiero dar las gracias a Hna. Nati y a todas las Hermanas que estos días han rezado por mí, ayer me llamaron algunas y me puse muy contenta por el detalle.

Hoy es un día muy importante para mí ya que no es sólo un momento para recordar toda la vida, es un acontecimiento que seguiré viviendo porque hoy la misericordia y el amor de Dios se han encarnado en mí.

De forma especial quiero agradecer a nuestra Madre María, cuya fiesta celebraremos mañana, su presencia en mi vida, nunca me abandonó y siempre experimenté su presencia de Madre que me conduce hacia su Hijo. Salamat! ¡Gracias!. Le pido que siempre sienta la protección de sus brazos amorosos.

A todos vosotros, gracias por vuestras oraciones, es el mejor regalo que he recibido.

Muchas gracias y que Dios os bendiga

Sr. Nellie P. Lamcis, OP

Calamba City, Filipinas a 7 de diciembre de 2014

Una invitació de Déu. Testimoni vocacional

7 de Desembre del 2014...

Abans d'aquesta data, aquest dia només era per a mi un dia normal, sense treu-li el valor de ser la vigília de la celebració de la Immaculada Concepció. El 2014, any de la Vida Consagrada i dels pobres a les Filipines, segon diumenge d'Advent, pels esdeveniments ocorreguts en la meua vida li han donat un Nou significat. "Abans que haguessis nascut, et vaig conèixer i vaig prometre que estaria amb tu per sempre". Aquesta és la Paraula de Déu que he guardat en el meu cor. Paraules que continuen ressonant no només a la Bíblia, també en el meu cor, en la meua vida, en la mesura que més m'uneixo a Jesús. Hi ha situacions que mai vaig pensar que no poguessin passar i fins i tot vaig creure que no estava preparada per a això. Els dies del meu recés previ a la professió van ser moments en què em vaig sentir més unida que mai a Déu. Vaig descobrir-lo més proper i això m'ha anat ajudant a donar un nou sentit a la meua vida.

La Gna. Nellie amb els seus germans i neboda

Després d'acabar el meu recés amb el P. Anthony, salesià i amb les meves germanes, m'he matriculat a ICLA, Institut de Vida Consagrada per a l'Àsia que està dirigit pels Pares Claretians. Aquesta nova situació em va obligar a estar a Cubao des de diumenge a la tarda fins dijous a la nit, després tornada a Calamba. He de reconèixer que el meu cor no estava encara preparat per prosseguir els estudis.

Estava més centrada en la preparació per a la meua Professió. Els viatges, tot i que m'agraden, em cansaven físicament i no només això, el viure en dues comunitats amb vida regular i cultura diferents, em va obligar a practicar l'adaptabilitat a la itinerància. No sé el que el Senyor em té preparat, només sé que aquesta va ser una experiència única amb la qual vaig aprendre moltes coses; entre elles que tenia més a prop el centre de formació y no m'havia de llevar tan de matí. Les classes que rebia em van ajudar per la preparació pròxima de la Professió, la meua entrega.

Després de la meva Professió vam tenir la Visita canònica de la Gnes. M. Isabel i Virtudes. Malgrat els meus constants desplaçaments, van ser dies de donar gràcies a Déu per les seves múltiples benediccions.

Una altra alegria va ser la vigília de la meva professió quan en una senzilla cerimònia vaig rebre l'Hàbit Dominicà. Van estar presents el meu germà, la meva germana i una neboda, ells em van portar el vestit de la meva àvia que és "Igorot" una de les tribus del Nord de Filipines i que ella havia usat. Va ser molt significatiu que en portar per primera vegada el meu vestit nadiu, vaig rebre l'hàbit dominicà que serà a partir d'ara la meva nova identitat.

Les persones que tenia al meu voltant demostraven la seva alegria més que jo, pregaven Déu que desviés el tifó Ruby, no només per nosaltres, sinó també perquè no causés noves catàstrofes al sud, zona ja molt castigada amb tifons anteriors.

Déu ens va concedir un gran dia, amb vent i una mica ennuvolat però també va lluir el sol; dia en què tots van participar: els que van preparar el menjar, les flors, l'Església, acomodar els visitants, ... Molt moviment en el qual jo em vaig trobar sense res a fer, només descansar i estar amb el Senyor. Malgrat tot, em vaig sentir una mica nerviosa.

A poc a poc vaig anar trobant-me més tranquil·la, especialment quan en processó em dirigia a l'altar i el cor cantava el cant d'entrada. Veritablement va ser una celebració solemne i amb molt sentit que mai no oblidaré.

Estic molt agraïda perquè a través del meu procés de discerniment, Déu s'ha anat manifestant i m'ha mostrat de manera especial que és fidel a les seves promeses. Ell és el que m'ha cridat. L'únic que m'ha assegurat és que sempre estarà amb mi, ho crec i ho he experimentat.

Estic molt agraïda d'haver conegut a les Germanes Dominiques de l'Anunciata, encara que en aquell moment només fos a través del pòster que vaig trobar en la meva Parròquia. És una vocació que ha arribat a la seva realització gràcies a la gran família Anunciata.

Moltíssimes gràcies a totes.

El 7 de desembre del 2014, no serà mai més un dia ordinari, sinó un moment extraordinari per a una persona normal com jo. És la data en què finalment vaig acceptar la invitació del Senyor a seguir-lo. El dia de la meva professió.

Gna. Nellie P. Lamcis, OP. Filipines, desembre de 2014

VISITA DE LES GNAS. M. ISABEL I VIRTUDES A LES COMUNITATS DE FILIPINES I VIETNAM

NOVEMBRE-DESEMBRE DE 2014

Sortim de Barcelona el dia 23 de novembre a les 14.50 hores direcció Dubai (Emirats Àrabs). El vol va anar bé, amb algunes turbulències. Arribem a aquesta ciutat a les 12 de la nit, hora local (tres hores més que a Espanya). L'aeroport de Dubai és molt modern i ben cuidat, també és molt silenciós gràcies al maquetat dels passadissos i sales que esmorteix el soroll de les rodes de les maletes i carros. Destaquen també les parets de vidre, els ascensors, com grans habitacions, i zones diverses incloses algunes destinades a les ablucions tradicionals dels musulmans i per a la pregària. El trasllat d'una terminal a l'altra el vam fer en metro, el que em va fer pensar que les distàncies eren molt llargues.

En general hi havia bona atenció i acompanyament per part del personal. Em va quedar però un petit regust negatiu i és que en el control de l'equipatge de mà ens van treure 5 petites pilotes del Barça que portàvem per als nens de les famílies conegudes del Vietnam, van justificar la retenció perquè tenien gas i a l'avió podien explotar, en el control de Barcelona no havíem tingut cap problema per passar-les, però sembla ser que és la normativa d'algunes zones i nosaltres no la sabíem, després ho vam veure escrit a algun cartell. Així que amb una mica de pena les vaig haver de llençar al contenidor de productes prohibits, suposo que després algú les haurà aprofitat.

A la sala que ens corresponia de l'aeroport, esperàrem gairebé quatre hores per agafar el vol cap a Manila. Hi havia molta gent i es va omplir un avió molt gran.

L'arribada a Manila va ser a les 16:30, hora local; espera aproximada de mitja hora per recollir l'equipatge, que va arribar sense cap problema, i els controls habituals en els vols internacionals.

A la sortida ens trobàrem amb les germanes Sagrario, Isabel i Tresia, aquesta última feia de conductora del cotxe de la comunitat, perquè la germana Ela que habitualment el portava, encara no pot conduir a causa de la intervenció quirúrgica que li han fet a l'esquena, de la que s'està recuperant.

A la capital de Manila el trànsit era dens i arribàrem a la comunitat gairebé a les set de la tarda. Les germanes ens rebérem amb la fraternal acollida que dispensen totes les dominiques, afegint aquí la tradicional dansa de benvinguda. Seguidament, abraçades, petons, preguntes, records, ... passant a continuació al rés de Vespres i sopar. Després vam anar a descansar que l'endemà la jornada començava amb Laudes a les 5:15 (segons el rellotge de la comunitat de Cubao, sempre avançat un quart d'hora).

Al matí de l'endemà, 25 de novembre, va ser per a ubicar-nos i posar ordre a les nostres coses. A la tarda, reunió comunitària, incloses les germanes estudiants, en la qual es va iniciar la Visita canònica.

Els dies 26, 27, 28 i 29 la Gna. M. Isabel va realitzar les entrevistes personals i la que escriu aquesta breu crònica es dedicà a revisar els llibres de comunitat, tal com és costum i ho determinen les nostres lleis. També el dia 29, al matí, es va fer reunió comunitària amb les germanes de la comunitat, sense les estudiants. En la mateixa trobada la germana Mariela va plantejar el tema del centre de Cubao partint d'un recorregut des del seu origen fins al moment actual: L'oferta inicial amb un diploma no oficial, la seva posterior incorporació a TESDA com a escola tècnica amb un títol oficialment reconegut; la nova llei educativa que amplia el període oficial d'escolarització; les exigències del Ministeri d'educació que crea de vegades tensions i impedeix en alguns casos oferir cursos que puguin ajudar als nostres alumnes a aconseguir una feina. Actualment preocupa també el descens del nombre d'alumnes i es creu que s'ha de divulgar més la nostra oferta, renovar materials i metodologies, incidir en la formació del professorat. A la reunió, a més del tema de l'escola se'n van comentar d'altres d'interès general i comunitaris.

La tarda de dissabte en una cerimònia senzilla, integrada en el rés de Vespres, es va fer l'entrega de les noves Constitucions a cada germana de la comunitat i a les germanes estudiants.

El diumenge a la tarda, després de Vespres, es va tenir la reunió general amb la qual finalitzava la Visita canònica, centrant-nos en els punts que es recollien en l'esquema lliurat en la reunió d'inici de la visita; es va fer una pregària compartida en la qual cada germana lliurement aportà la seva reflexió individual, com acció de gràcies o petició, en relació als punts clau del document treballat. Va ser un temps ric en compartir des de les germanes més "veteranes" a les de recent incorporació a la vida religiosa.

Un aspecte a destacar, des de la meua visió, és la bona convivència entre les germanes tan variades en edat i procedència cultural; també em va cridar l'atenció la riquesa i creativitat de la litúrgia que es fa cada dia en una llengua diferent, encara que per a mi puc dir que era com sentir-me a la torre de Babel perquè no tinc coneixement de cap d'elles, a excepció de l'espanyol que em va saber a glòria quan vaig poder resar en aquesta llengua un dia de la setmana, els altres dies em vaig limitar a escoltar oferint al Senyor el que deien les meves germanes i, segons les possibilitats, a seguir les línies del llibre, no sempre possible ja que els enllaços a vegades em despistaven; però bé, aquesta és una de les meves limitacions: tenir molt poc coneixement d'idiomes. En la relació i convivència amb les que no són de llengua espanyola o tenen menys coneixement de la mateixa, es salvà amb l'ús dels gestos universals i amb algunes paraules bàsiques en espanyol que gairebé totes elles coneixen, en aquest moment gràcies a les aportacions i classes de les germanes Rolindes, Isabel i Sagrario. Enmig de les dificultats idiomàtiques em consolava pensant que a l'altra vida, suposo, el llenguatge serà un i universal i que Déu ho donarà infús a aquells que aculli en el seu regne, entre els quals m'agradaria ser inclosa.

Abans de marxar vam fer la foto del grup comunitari de Cubao (germanes assignades i estudiants). Després de professar també s'ha incorporat la germana Nellie Lamcis, que no hi era encara a la comunitat quan vam fer aquesta foto.

El dilluns al matí, dia 1 de desembre, després de missa, les germanes Sagrario i Tresia ens acompanyaren a la comunitat de Calamba, allà també ens van rebre amb mostres d'afecte i una mica sorpreses perquè no esperaven que arribéssim tan d'hora. A la tarda es va fer la pregària d'inici de la visita canònica integrada en el rés de les Vespres, seguint la mateixa dinàmica que en les altres comunitats.

Els dies 2, 3 i 4 la Gna. M. Isabel els dedicà a dialogar amb cadascuna de les germanes de la comunitat i novícies.

A les Vespres del dia 4 es va fer la pregària de lliurament de les noves Constitucions a cada germana de la comunitat.

El dia 5 es portà a terme la reunió comunitària amb la pregària i posada en comú dels punts reflexionats de l'esquema lliurat el primer dia. En general hi va haver bona participació i aportacions, encara que es notava les dificultats en la manca de domini de les llengües, encara que sempre es doni llibertat a què cadascuna pugui expressar-se en la llengua que li era més familiar o tenia més domini. Amb aquest acte es donà per finalitzada la Visita canònica, encara que la Gna. M. Isabel i servidora continuàvem a Calamba per participar de la primera professió de la novícia Nellie.

A la nit ens feren una afectuosa i artística festa de comiat amb la participació de totes. Com sempre destaca la bona disposició dels membres de la comunitat per participar de les activitats organitzades i manifestar que agraeixen la nostra visita; nosaltres també agraiem la bona acollida posada de manifest en molts detalls del dia a dia, així com en la tasca formativa que es porta a terme com a comunitat noviciat.

El dissabte al matí van venir a saludar-nos alguns dels nens que reben ajudes per a l'estudi amb el diners que se'ls envia a les germanes del que es recull en les campanyes missioneres.

Els nens i nenes van manifestar el seu agraïment amb escenificacions, balls i recitació d'un poema en espanyol. Les germanes treballen amb ells no només ajudant-los en l'aspecte econòmic sinó també fent-ne seguiment a nivell personal i acadèmic, estant en contacte amb les seves famílies i amb els professors de l'escola on aquest nens fan els seus estudis.

A l'hora de completes del dia 6, amb una breu pregària, es féu la cerimònia de lliurament de l'Hàbit dominicà a la novícia Nellie Lamcis per part La Priora provincial, Gna. M. Isabel Andrés. L'acompanyaven les germanes de la comunitat de Calamba i també hi eren presents uns familiars de la germana Nellie que havien avançat la seva arribada per assajar el salm que una de las seves germanes cantaria en l'Eucaristia de la professió, juntament amb la germana Ly.

Dia 7 de desembre era la data senyalada per a la Primera professió de Nellie.

Al matí han arribat els seus pares, avi, germans, una altra neboda i alguns oncles i cosins. Es nota que són gent amable, senzilla, fraterna i acollidora.

Després de dinar van arribant les germanes de les comunitats de Cubao i San Carlos, ja que la celebració era a la tarda.

A les 14:15 hs. marxem cap a la parròquia San Vicente Ferrer on s'havia de celebrar l'Eucaristia en la que la Nellie faria la seva primera professió religiosa com dominica de l'Anunciata. La celebració es desenvolupa de forma habitual, amb senzillesa i alhora alegre i participativa. Els moments més emotius van ser la professió pròpiament dita i l'acció de gràcies per part de la Nellie als seus pares i germans, a les germanes amb les quals ha conviscut i especialment a les que l'han acompanyat en el seu procés formatiu, a la Congregació que l'ha acollit, i, en espanyol, també ens va donar les gràcies a la Gna. M, Isabel i a servidora que l'acompanyàvem en aquest esdeveniment tan important per la seva vida.

Finalitzada la celebració religiosa es va fer un berenar sopar al jardí de la casa de la comunitat de Calamba.

Aquesta mateixa nit del dia 7 ens vam traslladar a Cubao on dormiríem per marxar l'endemà amb les germanes de la comunitat de San Carlos, que també havien assistit a la professió de la germana Nellie.

L'estada a la comunitat de San Carlos va ser del dia 8 al 13 de desembre.

Després de la oració de Vespres la Gna. M. Isabel va reunir la comunitat i va presentar el tema de la Visita canònica i es va organitzar l'ordre de les entrevistes individuals amb les germanes i les reunions comunitàries per al lliurament de Constitucions, de la planificació provincial i la de l'últim dia per fer la pregària conjunta i la lectura de l'acta de la Visita canònica.

Aprofitant la nostra estada, també vam visitar les classes de P4 i P5, del nostre Col·legi ANUNCIATA, en funcionament des d'aquest curs, i cadascuna d'elles amb 5 alumnes.

Els nens se'ls veu contents i motivats en tots els camps. Les tutores de les classes són la germana Maribel de P5 i la germana Regina de P4. La germana Joanne imparteix les classes de religió dels dos grups i col·labora en molts moments. La Gna. Glecy és la directora i la germana Mila col·labora quan pot en l'acollida dels nens, ja que continua treballant en el Col·legi San Lluís.

La G. Regina, tutora de P4, amb els seus alumnes, acompanyada de la G. Joanne

La G. Maribel tutora de P5, amb els seus alumnes.

Les germanes Regina i Maribel continuen els seus estudis de màster en Educació infantil i Joanne el màster de Religió. La germana Glecy segueix els cursos de Doctorat en Gestió de Centres que li permeti portar a terme la direcció amb els requisits que exigeix les lleis educatives del país.

**El primer dia d'estada a San Carlos
Els nens i nenes ens van donar la
benvinguda.**

**El dia 12, per acomiadar-nos i desitjar-nos
un bon viatge, ens van fer uns quants balls i
Representacions.**

Vaig aprofitar la meua estada per comentar amb la germana Glecy alguns aspectes de l'escola, especialment relacionats amb el funcionament, permisos, gestions que s'estan realitzant, expectatives de matrícula, alumnes que podrien ser becats des dels projectes...

Colegio ANUNCIATA, edifici d'Educació primària en construcció

També vàrem visitar la construcció de les aules de primària, bastant avançades almenys la primera planta. Quan aquesta planta estigui acabada i moblada adequadament tindran les revisions de les inspeccions corresponent que, si emeten un vot favorable, permetran la continuïtat dels alumnes d'Educació infantil en un període d'uns dos anys. Aquest curs vinent l'alumnat de pàrvuls 5 anys haurà d'anar a un altre centre a fer primer de primària.

El dia 12 a la nit les germanes van preparar un sopar especial com a comiat de la nostra estada a la comunitat de San Carlos.

Per tot el que he pogut compartir amb les germanes durant aquests dies he de deixar constància de la dedicació i la il·lusió que tenen per l'escola, l'austeritat en la seva vida personal i l'interès que posen en la seva formació.

El dia 13, com que la germana Gleycy estava ocupada i no ens podia portar en cotxe a Cubao, ens vam traslladar en autobús acompanyades per la germana Mila, fet que vam agrair per la dificultat que ens presenta el desconeixement de la llengua.

Abans d'arribar a Manila es va posar a ploure torrencialment, així que a l'estació d'autobusos ens esperàrem fins que ens van venir a buscar les nostres germanes de la comunitat de Cubao. En aquesta comunitat estaríem fins al dia següent que sortiríem cap a Vietnam.

La nit del 13 al 14 vam tenir la grata sorpresa que era la trobada dels ex alumnes del centre de Cubao i compartírem una estona la celebració anual que organitzen. Aquesta associació funciona molt bé i la participació en les trobades sempre és nombrosa i amb implicació d'un gran grup en les activitats que organitzen. També són molt participatius en altres trobades que tenen les germanes per commemorar esdeveniments de la Congregació o de la comunitat.

El dia 14, després de dinar, les germanes de la comunitat de Cubao ens van fer la cerimònia ritual del comiat amenitzada amb cants, balls, recitat de poemes. Totes havíem de fer alguna cosa encara que fos improvisada, fins i tot la Gna. M. Isabel i servidora vam haver de demostrar la nostra bona disposició interpretant algunes cançons en espanyol.

Després de sopar, les germanes Sagrario, Joyce i Tresia ens van acompanyar a l'aeroport per iniciar el viatge cap a la comunitat de Ho Chi Minh, al Vietnam. La germana Joyce va aconseguir permís per acompanyar-nos en els tràmits de facturació, per si es presentava alguna dificultat amb l'equipatge que sobrepassava una mica del pes reglamentari. Gràcies a Déu el noi que ens va atendre va ser molt condescendent i no ens va posar cap obstacle.

A la sala de l'aeroport esperàrem una estona, perquè es va retardar el vol gairebé una hora; però finalment vam sortir i el viatge va ser bo.

Cap a dos quarts de tres de la matinada del dia 15, unes dues hores i mitja més tard de la sortida, arribàrem a l'aeroport de Ho Chi Minh, Vietnam. Vam desembarcar, recollir l'equipatge i passàrem el control de migració sense problemes, ja que portàvem el visat en regla.

A la sala d'espera ens trobarem a les nostres germanes Ciri, Cristine i La, acompanyades del nostre protector, el Sr. Tuan. La germana Maria s'havia quedat a casa amb les aspirants i postulants que, encara que era molt tard, estaven aixecades per fer els balls rituals de benvinguda, que van ser molt bonics. Després dels balls vam haver de compartir un bon sopar que havien preparat, en què a més del caldo, verdures i arròs, hi havia un peix fet al vapor que, des del meu punt de vista, estava boníssim. Ben sopades ens vàrem anar a descansar una estona.

Després de la benvinguda i de lliurar-nos un bonic ram de flors, ens fèrem aquesta foto amb les aspirants i postulants

El dia 15 el dedicàrem a posar-nos una mica en òrbita, organitzar-nos i estar amb les germanes i joves, tot i que el grup estava molt agafat per les classes. Cap a les 6 de la tarda va venir el sacerdot de la parròquia en què les nostres germanes donen catequesi i classes d'anglès, l'acompanyava un salesià; junts van concelebrar l'eucaristia, lògicament en vietnamí, de la qual participen molt activament les joves. Acabada la missa soparen amb nosaltres en un ambient fraternal i distès. Posàrem punt final a la jornada amb el rés de completes i seguidament ens vam anar a descansar.

L'endemà, després del rés de laudes, la germana M. Isabel va presentar a les germanes de la comunitat el tema de la visita canònica a través del power preparat per aquesta ocasió. El matí va transcorre, ella amb entrevistes personals amb alguna germana, algunes germanes i joves a classes i jo posant al dia aquest diari i revisant alguns llibres. A la tarda vam tenir l'eucaristia a casa i vam conèixer altres sacerdots de la zona.

El dia 17, després d'esmorzar, vam visitar el Vicari episcopal; l'objectiu era presentar la sol·licitud per poder tenir el Santíssim a la nostra capella. Es van comentar alguns requisits i donarem a les germanes de la comunitat uns nous formularis per completar i presentar. Vam ser ateses amb molta amabilitat, però a la sortida em va venir a la memòria aquella dita popular "las cosas de palacio, van despacio".

Feta la gestió vam passar per un centre comercial i vaig comprovar també "in situ" que el valor dels productes estan en proporció en l'art de regateig que té la persona que els compra, en el que les europees no tenim gaire pràctica, però sí les vietnamites que essent del mateix país les enganyen menys. Finalitzada la compra de quatre detalls, ens van convidar a prendre un menjar vietnamita, molt bo per cert, però no sabia com menjar-ho, ja que només hi havia els típics "palillos", sort que sempre hi ha algú que intueix les necessitats dels altres i que amb una làmina de pasta d'arròs em preparà uns farcits de verdura i peix que podia agafar amb els dits i que em van saber a glòria.

Quan vam arribar a casa gairebé eren les 4 de la tarda, amb la qual cosa el dia se'ns havia anat volant perquè a la tarda entre el rés, l'eucaristia i el sopar arriba l'hora d'anar a descansar, que l'endemà cal aixecar-se abans de les 5.

Els dies següents, a més de les tasques pròpies de la Visita canònica, es va fer la cerimònia de lliurament de les Constitucions i presentació de la programació provincial.

Les Gnes. Ciri, Cristine, Maria i La van rebre les Constitucions de mans de la Gna. M. Isabel Andrés, a la capella de la comunitat

També es van buscar moments lúdics per potenciar i facilitar la convivència entre el grup de germanes i les joves postulants i aspirants que estan integrades a la comunitat.

Interpretació d' una dansa vietnamita amb els vestits típics del nord, centre i sud del país.

Tinguérem la sort de gaudir cada dia, a excepció de diumenge, de la celebració Eucarística a casa nostra presidida per diferents religiosos i sacerdots que ajuden a les germanes de la comunitat a situar-se en la zona i a trobar espais per a la pastoral. Entre ells cal destacar el Prior provincial de la província dominicana del Vietnam i el seu secretari; el rector de la parròquia a la que pertany la nostra comunitat; el vicari de la parròquia en la que les nostres germanes i joves vietnamites col·laboren, i religiosos d'altres congregacions. Després de l'Eucaristia es compartia el sopar en un ambient proper i fratern.

Germanes de la comunitat, aspirants i postulants, la Gna. M. Isabel i servidora, amb el Prior provincial de la província dominicana de Vietnam, després de compartir l'Eucaristia

El dia 21 de desembre, diumenge, a les 7 del matí, vàrem participar a la missa per als grups de catequesi de la parròquia on les nostres germanes i joves aspirants i postulants col·laboren impartint catequesi i anglès. L'església estava plena de nens i nenes des dels quatre o cinc anys a adolescents, acompanyants d'uns quaranta catequistes. Presidí l'Eucaristia el Sr. Vicari que feia intervenir als assistents de forma dinàmica. Era un goig comprovar la vitalitat d'aquesta parròquia en una ciutat en què els cristians són aproximadament el 10% de la seva població.

Després de l'eucaristia els nens es distribuïren per les classes, segons el seu nivell, i van tenir dues hores de catequesi.

La germanes de la comunitat, la germana M. Isabel i servidora vam ser convidades pels sacerdots de la parròquia a esmorzar amb ells i amb algunes altres persones col·laboradores, entre elles la Sra. que havia preparat l'esmorzar que va ser abundant i exquisit.

Acabat aquest, passàrem per les classes a saludar cada grup.

Aquest mateix dia, a la tarda-nit, es va fer a la nostra comunitat una trobada de catequistes per celebrar el Nadal. Estava organitzada des de la parròquia que va sufragar també totes les despeses del sopar i del material necessari per acollir el grup. El motiu de fer la trobada a casa nostra era perquè els joves poguessin conèixer on vivíem; gairebé es podria afirmar que va servir per fer la "presentació en societat" de la nostra comunitat.

Després de sopar hi van haver actuacions lúdiques diverses a nivell personal o de grup, que també es van aprofitar per donar a conèixer esdeveniments com el Jubileu dominicà amb l'escenificació que van fer les nostres joves vietnamites de l'himne de la commemoració.

A Vietnam la manca de coneixement de la llengua va dificultar una mica el poder tenir converses de tu a tu amb les aspirants i postulants, però elles es van valer de l'art de la representació i interpretació per comunicar missatges significatius destacant tres moments: la benvinguda, la representació del seu ofici-vocació i el comiat. A través de l'art de la representació i de la dansa el sentiment també es manifesta i es creen llaços; a tot això s'hi han de sumar molts detalls de la quotidianitat, entre ells: la espontaneïtat, l'alegria, la delicadesa, la participació i animació de la litúrgia, la col·laboració en les tasques domèstiques, la disponibilitat davant qualsevol situació.

En el moment de la Visita canònica el grup comunitari estava format per les quatre germanes professes, dos d'elles de vots temporals, tres postulants i cinc aspirants.

En nostre agraïment a les persones que estan fent suport a les nostres germanes de la comunitat de Ho Chi Minh i fan possible la seva integració.

Gràcies a les germanes de la comunitat per les seves atencions i acompanyament en un entorn una mica difícil per a nosaltres, especialment per la llengua. També a les joves postulants i aspirants. Elles van ser en tot moment els nostres "àngels de la guarda", junt amb el Sr Tuan que va tenir la delicadesa d'acompanyar-nos a l'aeroport a l'hora de marxar i va romandre allí amb les nostres germanes fins que van veure que passàvem els controls sense problemes.

El dia 23 de desembre, al matí, deixàvem terres asiàtiques amb les "motxilles" plenes de vivències, records, bons desitjos, il·lusions, esperances,... i també al cor aquella part que és abastable de cada membre de les nostres comunitats de Calamba, Cubao, San Carlos i Ho Chi Minh. Han estat dies oberts a la interculturalitat, a la fraternitat, a uns brots nous i per això també fràgils que cal seguir conreant amb interès, delicadesa i tacte si volem que l'Anunciata arrelhi en profunditat en aquestes terres. Al mateix temps que dono gràcies al Senyor pels dons rebuts en aquest temps de romandre a les Filipines i Vietnam li demano per cada germana, per cada comunitat, per la tasca educativa i pastoral que s'està duent a terme des de les possibilitats de cada realitat, i també per les joves que estan fent el seu discerniment vocacional. Que el nostre Pare Coll les refermi en la vocació religiosa i en el carisma de l'Anunciata.

TROBADA DE FORMACIÓ PERMANENT VIC, DESEMBRE DE 2014

Del 27 al 29 de desembre ens varem reunir a la nostra Casa Mare de Vic un bon grup de germanes per gaudir d'uns dies de convivència i formació.

Ens va dirigir les jornades el P. Carlos Bernal O.P. que des de la seva senzillesa, profunditat i fraternitat ens va ajudar a endinsar-nos en la necessitat de ser i viure des de la MISERICORDIA i la COMPASSIÓ.

Va centrar la seva exposició i reflexió en:

- **La Compassió com a tret característic dominicà.**
- **La Misericòrdia.** Tot fent èmfasi en el Déu Misericordiós que no només estima sinó que Ell mateix és AMOR i sens dóna per AMOR.

Va parlar extensament de les entranyes del Déu Misericordiós. Un Déu que no pot viure d'una altra manera si no és estimant.

Déu és: - Perdó.

- Amor misericordiós. Déu no pot ser d'una altra manera.

- **Pedagogia de la Misericòrdia.** Presentant algunes paràboles de Jesús, es va centrar en la Paràbola del Bon Samarità fent un comentari i reflexió basant-se en els següents punts:
 - Una Espiritualitat d'ulls oberts a la humanitat sofrent.
 - Davant la realitat actual la nostra mirada hauria de ser:

- Cordial, amb el cor i amb capacitat per veure inclús el que és invisible als ulls.
- Mirar al estil de Jesús, Sant Domènec i Sant Francesc Coll.
- Mirada: Valenta per veure el dolor i sofriment de l'altre. Inquisitiva, crítica, preguntant-nos el perquè passen aquestes coses.
- De FE: Per reconèixer Jesús en el necessitat...

Va acabar fent un comentari de la Carta de Sant Pau als Filipencs Cap. 2:

- Per ser misericordiosos ens hem d'oblidar de nosaltres mateixos.
"El Verb quan es va fer carn es va oblidar de si mateix"
- La Compassió demana l'oblit d'un mateix.

Jesús vol ser Servent perquè vol dur a terme la voluntat del Pare.

Ens cal una mirada clara i un cor educat en l'amor i obert als altres.

Les celebracions litúrgiques també ens ajudaren a aprofundir i viure els continguts

Apart de la temàtica formativa anteriorment citada i degut que la Priora Provincial, Gna. M. Isabel i la Gna. Virtudes acabaven d'arribar del viatge a Filipines i Vietnam amb motiu de dur a terme la Visita Canònica a aquelles comunitats i assistir a la professió religiosa de la novícia Nellie Lamcis, ens varen fer participar de les vivències i experiències que havien viscut per mitjà d'un Power que ens va ajudar a sentir-nos unides a elles i donar gràcies al Senyor per el ressorgiment de noves vocacions a aquelles terres i per el Do de l'Anunciata.

Amb el cant de la Salve i l'Himne al P. Coll varem acabar la jornada.

El matí del dia 29 el varem dedicar a celebrar la Clausura de l'Any Vocacional que hem celebrat a nivell de tota la Congregació allarg del 2014. Aprofitant el material i les pautes aportades per la Delegació de Pastoral Vocacional es va fer una pregària reposada, sentida i profunda

Aquesta celebració ens ha portat a fer una reflexió de la pròpia donació, de donar gràcies a Déu per el do de la vocació i ens ha esperonat a ésser far que il·lumini el propi camí i el de les persones que han sentit la crida del Senyor.

Durant la celebració s'ha fet entrega a cada comunitat d'un far com a símbol que hem de seguir donant llum allà on ens trobem.

A continuació la Gna. Inés Fuente ens va transmetre la salutació de la Priora General i Consell.

Va incidir sobre la importància de l'any de la Vida Consagrada fent referència a la Carta del Papa Francesc.

Ens va parlar dels “espais de renovació comunitària”, que es portaran a terme a tota la Congregació al llarg de l'any 2015. També ens va informar de les joves aspirants, postulants i novícies que hi ha actualment a la Congregació així com de les germanes de vots temporals. En total un nombre esperançador.

Acabàrem la trobada de Formació Permanent de Nadal 2014 amb algunes informacions breus per part de la Gna. M. Isabel, que també agraeix a la Gna. Inés Fuente que ens hagi acompanyat durant aquests dies. Fa extensiu l'agraïment a totes les germanes assistents i de manera especial a les de la comunitat de la Casa Mare que amb tanta dedicació i entrega ens acull sempre i on sentim l'amor del Pare

Coll per a cada una de les seves filles. Realment passar uns dies a Vic és com qui retorna als orígens, i a viure aquests sentiments hi ajuda l'acolliment rebut de cada una de les germanes.

*Vic
Casa
Mare
Desembre
de 2014*

Algunes Germanes aconseguiren sortir a la foto malgrat al reduït espai de l'escala i l'intens sol que no les deixava obrir els ulls.

Les tres comunitats a les Filipines ens vam reunir del 28 desembre 2014 al dos de gener de 2015, amb la finalitat de celebrar conjuntament la Trobada de Formació anual de cap d'any.

Començarem el dia 28 amb una sortida Educacional i Cultural a la província de la Laguna, a Calamba. Vam visitar el poble Liliw, fundat l'any 1.571, que es caracteritza pels seus bells brodats i destaca en els dissenys dels seus variats models de Tsinelas.

Després de participar en la celebració de la santa Missa, a l'Església de sant Joan Baptista, vam gaudir fent un recorregut per un dels carrers principals, tot ple de botigues de les seves famoses Tsinelas. Molt interessant va ser la visita a un taller de confecció manual de Tsinelas, on pogueren observar el minuciós treball que desenvolupava cada treballador. L'encarregada va estar encantada de la nostra visita. Vam poder comprar Tsinelas a més baix preu, i ens va regalar un parell a cada Germana. Va ser un temps educacional i de goig.

La comunitat de Calamba, un altre àmbit de convivència fraternal. Hi vam poder gaudir d'un saborós menjar que les Germanes havien preparat i, d'una recreació joiosa i alegre. Acabarem el dia amb el rés solemne de Vespres i emprenguérem el camí cap a Cubao.

Específicament, el temps fort de formació, el vam començar el dia 29 amb el tema "Clausura de l'Any Vocacional" de la nostra Congregació i amb dinàmiques de la Vida Consagrada. El Pare Laurentino OP, va obrir el dia amb una solemne Missa.

En absència de la Gna. Ela, organitzadora de la Trobada, que es trobava al col·legi de les Escolàpies donant unes xerrades sobre la Vida Consagrada, amb la Presència de la seva Priora general i Provincials, la Gna. Sagrario dirigeix la dinàmica a seguir, d'acord amb el programa.

Vam reflexionar la Carta del Papa Francisco "Alegreu-vos", com a preparació de l'Any de la Vida Consagrada. Per interioritzar el tema, es van formar cinc grups, i cadascun havia de centrar la seva reflexió en una part de la Carta. Primer es feia una lectura personal, responent a les

preguntes del Papa i, posteriorment, compartir en el grup les reflexions i representar-lo mitjançant un pòster.

Va ser una gran riquesa el compartir totes juntes, interioritzar, dialogar, reflexionar, i l'original representació de cada grup.

La celebració la continuarem amb la cerimònia de clausura de l'Any Vocacional de la nostra Congregació, en el rés de Vespres, solemne i ple de sentit, seguint el material enviat per la delegació de pastoral: "Preguem i Celebrem".

El dia 29 es va tancar amb una fraterna i alegre recreació, seguida de la pregària de completes.

El dia 30, Gna. Ela, va exposar en tres sessions el tema "Desenvolupament de la Formació en la Vida Consagrada". Cada sessió la va començar amb la invocació a l'Esperit Sant, amb un bell i suggestiu power point, com "Holy Spirit menja fill this place".

La seva exposició i explicació del tema específic, Vida religiosa catòlica i les Germanes Dominiques a Àsia, ho va anar exposat a través de projeccions, molt preparades i clares. Va donar orientacions responnent a qüestions mitjançant, what, why, how? (què, per què, com?)

Ens va ajudar a pensar i interioritzar un power point, molt profund, amb la pregunta "We are called. What are being adhered to?. Nosaltres que hem estat cridades, Com estem complint?"

En l'última sessió, la Gna. Ela, ens va presentar la Gna. Sandra Maria Schneiders, teòloga, i la seva relació amb el tema de la Vida Consagrada. Es recullí una de les seves expressions: "Cada lloc on he estat, m'ha anat modelant la meva vida".

El dia 31 va ser un dia complet de silenci, de meditació, el Recés de cap d'any. Durant tot el dia tenim exposició del Santíssim al que acompanyarem amb la nostra presència tota la jornada. Vam poder interioritzar el tema tan profund i interessant de la nostra vida consagrada, com a dominica de

l'Anunciata, veure el passat, analitzar el present, mirant cap al futur.

El dia 1 de gener va ser de joiosa convivència comunitària i de grup. Juntes celebràvem el nou any. En una reunió festiva, cada comunitat o grup, va fer la seva pròpia presentació amb cants, danses, cançons, poesies... Intercanvis de regals entre les comunitats, l'amic invisible. Moments de gaudir d'intensa fraternitat.

El dia 2 de gener, després de la pregària del matí, la celebració de l'Eucaristia, una reunió comunitària amb la Gna. Sagrario i dinar totes juntes, cada comunitat emprèn el retorn a la seva llar, dolça llar!

Que tingueu un bon viatge i benediccions per al nou any 2015!

Gna. Isabel Martínez

RESSONÀNCIA DE LA VISITA DEL SANT PARE A FILIPINES

El nostre Sant Pare, el Papa Francesc, ha visitat al meu estimat país per espai de cinc dies, des del 15 al 19 de gener, amb l'objectiu de portar la misericòrdia i compassió de Déu als filipins, de manera especial a les víctimes del tifó "Yolanda"

que continuen lluitant per refer la seva vida.

Des de la seva arribada fins a la seva sortida el Papa Francesc ha estat rebut i acompanyat per milers, fins a milions de persones, en cada esdeveniment que ell ha realitzat. Aquí hi ha les principals trobades del Papa durant la seva visita.

1er dia: Arribada a Manila des de Sri Lanka

Va arribar a la tarda al nostre aeroport i va ser rebut per molta gent, fins el president del govern, especialment joves que ballaven i cantaven: "Benvingut

Papa Francisco! Papa Francisco, Mabuhay po Kayo! "Aquestes eren les lletres que sonaven en l'aire quan el seu avió tocava terra filipina. Un ambient festiu i ple d'alegria. Des de l'aeroport fins a la seva residència a la Nunciatura Apostòlica va ser traslladat en un "papa mòbil" que tenia forma de "jeepney" que és el transport propi d'aquí. En el camí hi havia molta gent a banda i banda de la carretera que l'esperaven per rebre la seva benedicció.

2n dia: Trobada amb els líders del govern al Palau de Malacañang

Resum de missatge del Papa: "Avui el país de Filipines, i com altres països a l'Àsia, estan enfrontant-se al repte de construir una societat sòlida i moderna - una societat que respecti els autèntics valors, protegint la dignitat i drets humans que vénen de Déu, i estar a punt de respondre a unes noves preguntes polítiques i ètiques. Per això, cal líders polítics que siguin excel·lents per la seva honestat, integritat i compromís amb el bé comú. "

Després d'aquesta trobada el Papa va celebrar la Missa a la Catedral de Manila juntament amb alguns bisbes, sacerdots, religiosos i religioses que representaven cada diòcesi.

Resum de missatge del Papa: "Tots els bisbes, sacerdots i religiosos com a ambaixadors de Crist hem de rebre la seva gràcia reconciliadora en el nostre cor. Això vol dir que hem de ser els primers a examinar la nostra consciència, reconèixer els nostres errors i pecats, i abraçar el camí de conversió constant. Aquesta conversió a la novetat de l'Evangeli comporta una trobada personal amb Déu cada dia en la nostra pregària. Per als joves sacerdots, religiosos i seminaristes els va demanar que comparteixin el seu goig i entusiasme, per amor a Crist i la seva Església amb tots els teus companys."

A la tarda: Trobada amb les Famílies que representaven cada diòcesi

Resum de missatge del Papa: Com a cristians, vostès també són cridats com José a acollir Jesús. Per sentir i acceptar la voluntat de Déu, fer un lloc per a Jesús, i confiar en Déu. Romandre en oració és important per a les famílies.

Com Josep, quan va escoltar la veu en somnis que havia perill per a Jesús i Maria, es va aixecar i va actuar. Les famílies avui tenen molts perills. Aquí a Filipines nombroses famílies estan patint per calamitats naturals. Algunes pel tema econòmic han de sortir del país per buscar feina. Mentre altres estan vivint en pobresa, d'altres són materialistes i vivint amb luxes que és un perill per a la vida de família i la més bàsica moral Cristiana, i molts perills. El nostre món avui necessita una família bona i forta per a superar tots aquests perills. ¡Cuideu les

vostres famílies! Assegurar-hi els grans valors del vostre país, alimentar sempre amb la pregària i amb la gràcia dels sacraments. Que siguin santuaris on es respecti la vida. I seguïu els passos del Senyor.

Finalment, l'Evangeli que hem escoltat ens recorda el nostre deure com a cristians de ser veus profètiques enmig de la nostra comunitat. Quan una família dóna fills al món, ha de formar-los en la fe i valors sòlids, i ensenyar-los a contribuir al bé de la societat, així seran benedicció per al món. L'amor de Déu s'ha fet present i actiu en els gestos i en les bones obres que fem. Hem estenent el Regne de Déu aquí al món. Fent això, hem provat que som fidels a la nostra missió profètica que hem rebut en el nostre baptisme.

3r dia: Visita a Tacloban (Trobada amb les famílies afectades pel tifó "Yolanda")

Malgrat el mal temps perquè havia tifó de nivell 2 quan el Papa va arribar a Tacloban, ell va celebrar la Missa amb la gent, amb impermeable, perquè estava plovent i feia també molt de vent. Va ser admirable com la gent aguantava la pluja i el vent. Alguns d'ells venien de llocs llunyans i van passar la nit a l'aeroport de Tacloban on van celebrar l'Eucaristia. Després de la Missa, el Papa Francesc va escoltar els relats i testimonis d'algunes persones afectades pel tifó. Ell suposadament havia de quedar allà tot el dia però pel tema del mal temps va haver de marxar abans del que estava programat. Quan va regressar a Manila, de tornada a la seva residència, hi havia molta gent que l'esperaven al llarg del trajecte des de l'aeroport fins a la casa.

Resum de missatge del Papa en l'eucaristia celebrada a Tacloban: "Quan jo vaig veure des de Roma aquesta catàstrofe, vaig sentir que havia d'estar aquí. Aquests dies vaig decidir fer aquest viatge. Vaig voler venir per estar amb vostès. Estic per dir-vos que Jesús és el Senyor, que Jesús no defrauda. Molt de vosaltres l'heu perdut tot. Jo no sé què dir-vos. Molt de vosaltres heu perdut part de la vostra família. Només guardo silenci, els acompanyo amb el meu cor en silenci..."

No estem sols, tenim una Mare Maria, tenim Jesús nostre germà gran. I també tenim molts germans que, en el moment de catàstrofe, van venir a ajudar-vos. També nosaltres ens sentim més germans ajudant-nos, com ho heu fet ajudant-vos els uns als altres.

Tinguin la seguretat que Jesús no defrauda, tinguin la seguretat que l'amor i la tendresa de la nostra Mare no defrauda. I agafats a ella com a fills i amb la força que ens dóna Jesús nostre germà seguim endavant. Caminem com a germans."

4t dia: Trobada amb els Joves a la Pontifícia Universitat de Sant Tomàs d'Aquino (Manila)

A aquesta trobada només vaig assistir jo amb altres germanes (Gnes. Mila, Ly i la novícia Analitza), perquè teníem (menys la novícia i Gna. Ly) un carnet que ens van donar com a participants de la Conferència sobre la Nova Evangelització a Filipines celebrada anteriorment en aquest mateix lloc, per això vam poder entrar amb tranquil·litat. Els que no tenien aquest carnet identificatiu tenien poca possibilitat d'entrar, per la quantitat de persones que volien veure i

acostar-se al Papa. A més vam tenir oportunitat d'estar al costat mateix de l'escenari i veure'l de prop.

Aquest dia com a Tacloban també estava plovent perquè hi havia un tifó de nivell 1 a Manila. Al principi plovia poc, però després la pluja ja va ser més forta, sort que ens van donar impermeables, encara que no hi va haver per a tots i molta gent es va mullar. La trobada era a les 9,45hs però ja estàvem davant de la porta número 6, habilitada per als que teníem carnet, a les 2hs de la

matinada i ja hi havia molta gent a la fila. Vam estar en peu enmig d'una gran multitud fins a les 4 de la matinada que és quan van obrir la porta i ens van començar a deixar passar. Hi va haver empentes, crits i malestar entre la gent i fins i tot algunes persones es van marejar.

A l'interior de la Universitat de Sant Tomàs, dels Pares Dominics, hi havia molta policia que a la fila anaven inspeccionant les nostres bosses. La veritat és que era la primera vegada que em trobava en una situació així de difícil. Però com que teníem tantes ganes de veure el Papa Francisco, l'aguantàrem tot. Hi va haver 4 joves que li van lliurar al Papa missatges i preguntes. Representant a les dones només va parlar una nena de 12 anys que plorava quan va parlar amb el Papa, perquè era una nena del carrer.

Resum de missatge del Papa: "La primera cosa que volia dir és: aprenquem a plorar com ho ha fet aquesta nena avui, no oblidem aquesta lliçó. La pregunta gran és "per què pateixen els nens?". Si no saps plorar, no pots ser bon cristià. Aquest és el repte. Quan ens plantegen aquesta pregunta, "per què pateixen els nens?" "Per què aquesta tragèdia passa a la vida"? - la nostra resposta a qualsevol de les dues preguntes és el silenci o paraules que neixen de les llàgrimes. Sigues valent, no tinguis por de plorar!"

Avui amb tants mitjans de comunicació estem saturats d'informació, però no sabem com usar-la. Per això tenim risc de tenir "joves museus" que tenen de tot però no sap com usar-la. No necessitem "joves museus", necessitem "joves savis" Fem servir 3 llenguatges: Pensar, sentir i fer. El que penses, has de sentir i saber fer-ho. Tot tres en harmonia.

L'amor veritable és saber estimar i ser estimat. Hem de deixar-nos estimar per Déu i sorprendre'ns. Déu és el Déu de la sorpresa perquè ens ha estimat primer. A tots els que se senten estimats per Jesús, els pregunto ¿heu deixat que l'altre comparteixi amb vosaltres la seva riquesa, que vosaltres tal vegada no teniu? Hem de saber rebre amb humilitat.

Deixar-nos evangelitzar pels pobres, pels necessitats, pels orfes i pels malalts. Ells tenen molt per donar-nos. Estem disposats a rebre'l? Apreneu a obrir les mans des de la vostra pròpia pobresa."

A la tarda: Missa en Quirino Grandstand, Rizal Park (Manila), a les 15,30hs

Algunes de les nostres germanes van ser-hi perquè estava obert a tothom. Les Gnes. Mila, Ly, la novícia Analitza i jo no vam assistir, ens conformàrem amb veure el Papa a UST (Universitat de St. Tomàs), a més estàvem tremolant ja que ens havíem mullat. Al Park hi hagué 6 milions de persones que van participar en l'Eucaristia, i no hi va faltar la pluja que anava queient permanentment.

Hi assistiren la Gna. Tram amb alguns joves membres del cor de la parròquia San Vicente Ferrer de Calamba, algunes les nostres germanes de Cubao i de san Carlos (Pangasinan), juntament amb altres persones de la parròquia com les catequistes i joves.

Resum de missatge del Papa:

"Tinc una alegria especial de celebrar el Diumenge del "Santo Niño" amb vostès. La imatge del Nen Jesús va acompanyar sempre la propagació de l'Evangeli en aquesta terra. El "Santo Niño" continua proclamant-nos que la llum i la gràcia de Déu segueix brillant en aquest món enmig de la foscor, portant la bona nova de la nostra llibertat, i guiant-nos pel camí de la pau,

rectitud i justícia. També Ell ens recorda la nostra crida d'estendre el Regne de Crist per tot el món. La cançó "We are all God 's children" (Tots Som Fills de Déu) que ressona en la meva visita aquí, és el mateix missatge del Nen Jesús. Ell ens recorda la nostra profunda identitat: tots som fills de Déu, membre de la seva família. La seva bella expressió l'hem vist quan els filipins s'ajuden uns als altres afectats per les catàstrofes. Filipines és el principal país catòlic a l'Àsia, que és un regal especial de Déu, una benedicció especial, però també una vocació. Els filipins estan cridats a ser missioners excepcionals de la fe a l'Àsia. Hem estat elegits per Ell per ser testimonis de la veritat i la justícia en aquest món.

Jesús ens recorda també que hem de protegir la nostra identitat. Protegir les nostres famílies, la família de Déu (la seva Església), el nostre món, la nostra família humana. Hem de protegir, guiar i encoratjar els joves, ajudant-los a construir una societat digna amb els seus valors espirituals i culturals. Hem de veure a cada nen com un do per a rebre, apreciar i protegir. Hem de tenir cura que als joves no els falti l'esperança i no estiguin condemnats a viure pels carrers."

5è dia: Sortida del país 10h del matí per tornar a Roma

La gent esperava pel camí per on havia de passar el Sant Pare per acomiadar-lo.

Moltes eren les persones que esperaven al Papa per veure-li passar de camí a l'aeroport. No es cansaven de veure i rebre la benedicció del Papa que per a ells era com un pas de Jesús en la seva vida.

Aquestes són les principals idees que he tret i les experiències que he viscut en aquests dies de la visita del Papa a Filipines; amb alegria les comparteixo amb totes vosaltres així com també la benedicció que jo vaig rebre.

Mabuhay po Kayo!

Gna. Mary Ann de Vera

Calamba City (Filipines)

La Gna. M. Isabel presentant a la Dra. Escanilla

TROBADA DE PROVÍNCIA

31 DE GENER DE 2015

El dissabte, 31 de gener, ens vàrem reunir un bon grup de germanes de la província Sant Ramon de Penyafort a Barcelona, Elisabets, on la Dra. Anna Escanilla Casal, psicòloga i especialista en

Neuropsicologia ens va impartir una conferència sobre: **3a edat. Canvis: Envel·liment, Alzheimer, demència senil ... Tracte que requereixen i qualitat de vida.**

Ens va dir coses molt vàlides i que segur ens ajudaran molt en el nostre dia a dia, entre elles:

Envel·lir és un procés biològic, psicològic i social que comença el mateix dia que naixem

Envel·lir depèn de cada un de nosaltres.

Ens va parlar del declivi psicològic associat a l'edat. (Envel·liment del cervell i sistema nerviós).

Ens va donar unes pautes per a una bona qualitat de vida i per aconseguir un envelliment saludable:

- Secrets d'un envelliment saludable.
- Consells per a una bona qualitat de vida en la vellesa.
- Síntomes psicològics y conductuals.
- 5 principis a tenir en compte davant la persona malalta.

Tot seguir es va centrar en les **actituds del cuidador** davant la persona malalta:

Cal respectar els gustos i costums de la persona. Expressar sentiments d'afecte i mantenir el sentit de l'humor. Tenir paciència. Expressar empatia. Ser comprensives i tolerants. Estimular i donar suport. Ser respectuoses i vetllar per la pròpia salut.

Va parlar també de:

- La necessitat d'una adaptació de l'ambient que sigui senzill i estable.
- Crear un entorn favorable a la comunicació, que la persona es trobi còmode, acompanyada i estimada en tot moment.

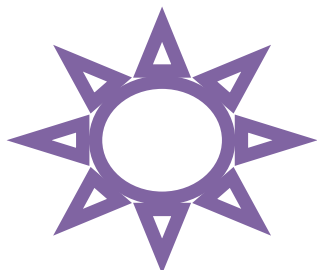
Ens va parlar de la necessitat que té el cuidador, per poder fer un bon acompanyament, de tenir en compte les quatre "R":

REAFIRMACIÓ, REORIENTACIÓ, REPETICIÓ, REDIRECCIÓ.

Va insistir molt en la necessitat que té el cuidador de deixar-se cuidar. **"El que cuida s'ha de cuidar perquè sinó no té capacitat i possibilitats de cuidar"**.

- Saber respectar l'altre amb sentit de l'humor.
- El sentit de l'humor i l'afecte sempre són bons aliats.
- Hem de ser humils i anar acceptant les coses com ens van passant.

Després de la xerrada es va establir un diàleg de les germanes amb la ponent que va demostrar l'interès que el tema havia suscitat a l'auditori.

A la tarda es va continuar la reunió, en aquest cas amb les germanes priores de les nostres comunitats i les germanes del Consell, ja que per a la sessió del matí s'havia obert a totes les germanes que estiguessin interessades en el tema i poguessin assistir-hi.

La Priora provincial, Gna. M. Isabel, informà de temes relacionats amb la formació i d'altres més generals.

La Gna. Montserrat Font, ecònoma provincial, ens facilità informació econòmica així com d'algunes obres que s'estan duent a terme o estan en

projecte a curt o mitjà termini. Finalment les Gnes. Rosa M. Picas, M. Núria Cuéllar i Virtudes Cruz, de les delegacions de Missió, van aportar algunes informacions relacionades amb el camp concret de la seva competència.

Cap a les 18:00 hs. finalitzàvem la nostra trobada i ens traslladàrem al menjador de la comunitat on vam poder compartir idees i berenar.

Agraïm a les germanes de la comunitat de Elisabets la seva col·laboració.

GRÀCIES!

“El progrés de la vida cristiana es juga en el tu a tu”

SEGONA TROBADA DE RESPONSABLES DE PASTORAL JUVENIL VOCACIONAL DE CATALUNYA

Barcelona 31 de gener 2015

Vocalia de PJV
URC

El dia 31 de gener de 2015, amb el lema: “El progrés de la vida cristiana es juga en el tu a tu” va tenir lloc la segona jornada de PJV organitzada per la Vocalia de pastoral de joves i vocacional de la Unió de Religiosos de Catalunya.

El jesuïta **Enric Puiggròs**, responsable de pastoral

vocacional de la Companyia de Jesús, va compartir la pròpia experiència congregacional pel que fa a l'acompanyament de joves i de forma especial en la dimensió vocacional.

Es va dedicar un matí de reflexió conjunta a analitzar l'estratègia apostòlica que segueixen els jesuïtes en la promoció de vocacions, i a conèixer iniciatives concretes. El ponent va voler explicar que des de la companyia entenen “la promoció de vocacions no com anar vendre el producte de la pròpia Companyia de Jesús”, sinó que posen “la recerca vocacional en el context de tota vida cristiana que, si es viu autènticament, es formula la pregunta 'què vol el Senyor de mi?'”. També va dir que cal “incidir en la personalització, en la necessitat que el jove aprofundeixi”. , i no caure en el perill “d'organitzar activitats una darrera l'altre” i “transformar-nos en mers gestors pastorals que oblidin el tu a tu”.

La trobada va servir per consensuar diferents línies de futur. Una d'elles, alimentar el treball en xarxa en moltes de les accions pastorals dels membres de la URC. “Encara estem molt atrinxerats en cadascuna de les nostres famílies religioses”, va dir Enric Puiggròs, però a la vegada va destacar que “en l'àmbit de la pastoral de joves cada vegada són més freqüents les accions compartides i en xarxa.”

En aquesta línia, es va plantejar la qüestió de “Com pot ajudar la URC aquest intercanvi?”. El secretari d'aquesta entitat, **Lluís Serra**, va reconèixer que cal millorar i no va tancar portes a fer de la URC un espai comú de trobada. Una proposta que facilitaria donar sortida a tota persona en recerca, encara que no sàpiga exactament com concretar la seva inquietud.

La germana Rosa M. Picas, Delegada de PJV de la Província, va participar en la trobada del dia 31 de gener i ens ha facilitat la informació anterior, que podeu trobar a l'HOREB -publicació de la URC.

GNES. DE LA PROVÍNCIA QUE ENS HAN PRECEDIT A LA CASA DEL PARE
(DES DEL FULL INFORMATIU Núm. 103)

GNA. CARME CAPDEVILA I CAPDEVILA

Va néixer a Maldà (Lleida), el 17 de novembre de 1938. Déu va beneir els seus pares, Ramon i Francesca amb 5 fills, 2 dels quals varen morir molt petits, la Carme era la més petita de tots.

Va assistir a l'Escola Nacional del poble per fer tota l'Ensenyança Primària.

Va conèixer a les nostres Germanes a Montserrat, que s'encarregaven del internat, on va estar interna amb d'altres noies que treballaven també allà i el conviure tant amb les Germanes va fer que sentís la vocació religiosa i va

ingressar a la nostra Congregació el dia 5 de març de 1959.

Va fer el postulantat a Vic, a la Casa Mare, y va vestir l'hàbit el dia 6 de setembre del mateix any. En professar l'any 1960 va quedar destinada a Vic durant 1 any. El 7 de setembre de 1961 va ser destinada a Toulouse (France) en qualitat de cuinera, fins al 25 de gener de 1971 que tornar a Catalunya al col·legi Anunciata de Lleida. Ajudava en tot el que podia de les coses de casa i al menjador de les nenes. Després va passar a Juneda i Manresa. Al posar-se malalta, molt depressiva a temporades, va ser traslladada a la Infermeria de Vic, l'any 1998. Ajudava alguna estona a la cuina perquè la malaltia no li permetia més.

Al principi assistia a tots els actes de comunitat. Era molt bona persona, senzilla, pietosa, quan estava una mica millor passava estones a la capella, estimava molt al Pare Coll i li tenia una gran devoció. Els primers anys de ser a Vic, a l'estiu, encara anava de vacances a casa seva, doncs estimava molt la família i era corresposta per ella, ja que la visitaven sovint durant l'any.

L'any 2010 va poder celebrar, amb gran goig, les seves Noces d'Or de professió religiosa, rebent l'afecte de totes les Germanes de les dues comunitats, per donar gràcies al Senyor perquè Ell la va escollir i ella va respondre amb generositat.

La seva salut es va agreujar i va ser ingressada a l'hospital durant un temps, però la van tornar a casa perquè ja no era possible millorar-la.

El Senyor va venir a cercar-la a la nostra Casa Mare de Vic, el dia 14 de novembre de 2014, per portar-la a gaudir del seu Regne de Llum i de Pau.

Tenia 75 anys d'edat i 54 de vida religiosa.

Reposi en pau.

GNA. MARIA LOURDES SANS I SANS

La Germana M. Lourdes Sans Sans va néixer a Arbeca (Lleida) el dia 15 de desembre de 1934. Els seus pares, Feliu i Constància, van formar la llar amb 4 filles; ella era la més petita. Criada en un ambient rural, ajudava, com feien la majoria dels nois i noies, als treballs domèstics i agrícoles de la família.

Va ésser alumna del nostre Col·legi d'Arbeca. Ja des de petita i joveneta despuntava per la seva pietat i donació als altres. Va cuidar i formar els seus nebots de la casa pairal.

De missa i comunió diari, Catequista, Filla de Maria, portant grups el diumenge a la tarda, fent companyia algun malalt, i altres treballs parroquials.

Amb aquest ambient i la formació rebuda al seu temps per part de les Germanes Dominiques, va anant madurant la seva crida al Senyor, que feia temps sentia, però el seu pare s'hi oposava (per creences religioses), la mare ho tolerava. Quan va arribar a la majoria d'edat va fer l'opció, i va entrar a la vida religiosa el 4 de setembre de 1958, a Vic, i professar el 7 de març de 1960.

Gran va ser l'alegria, quan el seu pare, tocat per la gràcia de Déu, i a través d'un Pare Missioner que durant els dies de Missió de la Parròquia, va anar a casa seva per visitar-los, com tenien costum, va sentir-se reconciliat, i va seguir essent creient i rebent amb freqüència els Sagraments, tots en donaven gràcies a Déu; la Gna. M. Lourdes ho recordava com una gràcia molt gran.

La Gna. M. Lourdes en els diferents col·legis que ha treballat, sempre s'ha dedicat a la vida apostòlica a través de l'ensenyament. Com a professora era molt polida i alhora tenia qualitats artístiques, labor, treballs manuals, dibuix. Inculcant al

alumnat gran devoció a la Mare de Déu i al Pare Coll, essent ella la primera de viure-ho. Ha estat sempre una religiosa de gran amor a l'Eucaristia i a la Congregació. Preparant amb cura i alegria les Festes Litúrgiques, treballant amb il·lusió en pro de la Congregació, principalment, en les campanyes de Missions "La Tómbola".

Molt propera a les persones, amb caràcter obert i senzill, estimava i era estimada.

Va tenir responsabilitat de Priora i Directora de varies cases; sempre va tenir cura de tots, però d'una manera especial pels més necessitats de recursos econòmics o d'altres mancances.

Era amant de la pobresa, del silenci, molt sacrificada i treballadora, generosa, es donava i donava inclús els seus diners per ajudar als altres. Aprofitava el temps, feia forces estones de pregària, li agradava llegir. Tenia gran predilecció per les plantes i les flors.

La Germana M. Lourdes va ser destinada a Prats de Lluçanès, ja malaltissa, el dia 15 d'agost de l'any 2010. Durant la seva estança a Prats es dedicà al servei de la comunitat i del col·legi. La seva disponibilitat a prestar ajuda amb tot el que es necessités fou exemplar, mai no va escatimar esforços mentre va poder.

Podem destacar la seva gran capacitat de perdó i disculpa. Oberta, comunicativa, dialogant i afable. A causa de la malaltia, el seu estat es va anar deteriorant de manera progressiva. Durant aquest temps ha sabut correspondre amb fidelitat a la crida del Senyor, acceptant la seva voluntat. Enamorada del Sagrament de l'Eucaristia, els últims mesos patia perquè no podia assistir-hi, motiu pel qual ella mateixa va demanar anar a la Infermeria de Vic per poder gaudir d'aquest Sagrament cada dia.

Va arribar a Vic el dia 6 de novembre de 2014, ja molt malalta, però això no li va treure el seu caràcter pacífic i dialogant que sempre havia tingut. Era molt agraïda a qualsevol servei que rebia.

Aquí se li ha fet present el Senyor per fer-la compartir amb Ell la glòria del seu Regne de Pau i Joia. Era el vespre del dia 14 de gener de 2015.

Tenia 80 anys d'edat i 54 de vida religiosa.

Reposi en Pau.

GNA. CARMEN NASPLEDA TARRÈS

La germana Carmen va néixer a Mieres, província de Girona, el dia 3 de maig de 1927.

Els seus pares en Jaume i la Maria formaren una família cristiana i van educar en la fe als seus quatre fills fruits del seu matrimoni: La Carme, en Joan, la Maria i en Josep.

La Carmen des de molt jove va sentir la vocació a la vida religiosa i va ingressar a la Congregació de les Dominiques de l'Anunciata, a Vic, el dia 7 de març de 1944. El 8 de setembre del mateix any va vestir l'hàbit dominicà, i un any més tard, el 8 de setembre de 1945 va fer la primera Professió. L'any 1951 la Professió perpètua, les dues a Vic.

El 22 de setembre de 1945, només professor, va ser assignada a la comunitat de Pineda de Mar, població en la que ha estat tota la seva vida, dedicada a l'atenció dels nens més petits, Maternal i Preescolar, a la nostra escola Mare de Déu del Roser, i portant a terme, amb dedicació i delicadesa, la tasca de cuinera, servei que ha fet a la comunitat fins uns dies abans de la seva mort.

Ja jubilada, la germana Carmen no va perdre el contacte amb la realitat de l'escola, coneixia les mestres, alumnes, personal de serveis i moltes famílies interessant-se per les seves necessitats. Li agradava molt posar-se a la porta de l'escola a les hores d'entrada i sortida dels nens per a saludar-los, dedicar-los un càlid somriure i dir també alguna paraula amable a qui els acompanyaven i que ella la majoria de les vegades coneixia des de feia anys. Amb el seu testimoni i acollida a tothom era una manera de fer apostolat.

En el que ella podia aportar, mai no va tenir un no per ningú. De salut forta i esperit ferm, dedicava moltes hores al treball, a la pregària, a la lectura, al rís del sant Rosari i li agradava sortir a comprar perquè era un moment propici per parlar amb la gent, fer i mantenir amistats. Coneixia a tothom i s'interessava pels seus problemes per pregar per ells. Col·laborava a la parròquia i li agradava portar la comunió als malalts i fer-los-hi una estona de companyia. Senzilla i entregada va ser sempre un exemple d'alegria, d'atencions i delicadeses, de treball generós, d'amistat amb tothom.

Breu va ser el temps de la seva malaltia i, encara que irreversible, l'ha viscuda amb la mateixa serenitat de sempre, agraït tota l'ajuda que rebia de les

germanes i persones que la visitaven. La seva família ha tingut el consol de poder veure-la aquests últims dies i l'han visitat amb assiduitat.

Després del greu diagnòstic de la seva malaltia el metges van aconsellar es quedés a Barcelona per poder fer-li el seguiment i tractament que requeria. Vam portar-la a la comunitat de Barcelona Elisabets on ha estat poc més d'una setmana.

En aquesta comunitat es va dormir en el Senyor el matí del dia 6 de febrer de 2015, any dedicat a la vida consagrada que ella ha viscut amb fidelitat.

Fins al final mantingué l'esperança de posar-se bona i poder tornar a Pineda de Mar, el poble que tant estimava i de la que també se sentia estimada, com es va posar de manifest en el funeral del dia 7, oficiat pel Sr. Rector a la parròquia de Santa Maria de Pineda de Mar, plena de gom a gom per a donar l'últim adéu a la germana Carmen i acompanyar les seves despulles fins el cementiri de la població on reposa en la pau del Senyor i continuarà essent testimoni i referent per una bona part dels seus habitants.

Que des del cel la germana Carmen intercedeixi per la seva família, per la Congregació de l'Anunciata, pel col·legi Mare de Déu del Roser i població de Pineda i per les necessitats de tot el món. Com deia una persona amiga el dia del funeral **"Aquí a la terra, vas fer d'àngel per tots nosaltres, ara que estàs al cel, seràs llum amb el Pare Coll"**.

Sigues llum que ens acompanyi en el nostre caminar!

FAMILIARS QUE HAN MORT, DE GNES. DE LA PROVÍNCIA

(DES DEL FULL INFORMATIU Núm. 103)

- ▶ Germà de la Gna. Carmen González Robles, de la comunitat de Maó
- ▶ Germana de la Gna. Olga García Melendreras, de la comunitat de Montcada
- ▶ Cunyada de la Gna. Mercè Artigas Llagostera, de la comunitat de Navarcles
- ▶ Cunyat de la Gna. M. José Domínguez Andrés, de la comunitat de Elisabets
- ▶ Cunyat de la Gna. Roser Vilamú Reixach, de la comunitat de Sant Vicenç C.
- ▶ Tia de la Gna. Rosa M. Vilarmau Cabanas, de la comunitat de Sant Vicenç C.

IN MEMORIAM

GRÀCIES MERCÈ PEL TEU TESTIMONI!

Vaig conèixer a la Mercè Turiño a les trobades del Voluntariat Missioner, a Madrid. La meva responsabilitat d'aquell moment, com a Delegada de Missions, em va posar en contacte amb ella del que n'estic molt contenta i dono gràcies a Déu d'haver-la conegut, tractat i pel seu testimoni que ha sigut de servei humil i d'entrega generosa als més necessitats.

Atenta i sensible a la realitat del seu entorn i a les persones, fossin quines fossin les circumstàncies, les atenia, sempre que podia, amb amabilitat i discreció. Juntes vàrem viure alguna experiència trista en la multiculturalitat que hi ha a la Rambla del Raval d'aquí a Barcelona. Aquestes escenes la feien patir.

Preocupada en poder ser útil, ho passava malament quan alguna limitació física no la deixava estar, al cent per cent, en la seva tasca apostòlica. Recordo que mentre participava en un dels projectes missioners a Filipines, malauradament es va trencar el braç. La responsabilitat presa, la seva voluntat ferma i el seu afany d'ajudar, la feien estar en

actiu, dintre del que podia, en les activitats programades pel grup. Trobava el seu goig i alegria en la solidaritat al més necessitat. L'alegria de l'altre era font de la seva pròpia alegria. També la va trobar en la fidelitat a la vocació missionera a la que es va entregar fins al final.

Va embellir la seva vida des de la gratuïtat, pensant sempre en l'altre. No la va enfosquir ni la negociació ni el mercantilisme, tot fou donació i regal pels que necessitaven la seva atenció i afecte.

Em va commoure un fet molt significatiu dies abans de marxar cap a l'Àfrica. Despresa de tot, li quedava només el cotxe en propietat. Com havia fet en alguna

altra ocasió, aquell vespre va sopar amb nosaltres, a la Comunitat d'Elisabets. Tenia el

cotxe al nostre garatge esperant el seu nou propietari. Quan aquest el va venir a buscar a l'hora concertada i després d'un breu diàleg amb ell, la Mercè li va entregar les claus, gest que la va emocionar i amb els ulls humits em va abraçar i em va dir: "es lo único que me quedaba, estoy libre de todo, ya puedo partir".

Com Abraham va sortir de la seva terra, del seu país deixant enrere seguretats, pertinences, afectes, comoditats... cap ambició personal la va condicionar. Havia trobat la perla fina de la que ens parla l'Evangeli. L'autèntica saviesa que ens fa obrar amb sensatesa i sentit comú, la va ajudar a discernir el que verdaderament val la pena i és important en la vida

d'una persona: ser feliç. La Mercè ho va ser en la seva opció fins que la malaltia li va anar debilitant la salut entregada pel Senyor i per les persones necessitades des del voluntariat Anunciata, tan a Filipines com a l'Àfrica, el seu únic i últim do, la vida que es va anar apagant deixant el seu clar testimoni, que és llum per tots els que l'hem coneguda i seguim recordant-la amb admiració i estima. Va morir el 21 de desembre de 2014.

Mercè, descansa en pau i des de la Casa del Pare, continua la teva solidaritat feta oració per tots nosaltres.

Pilar Bosoms

La Mercè amb un grup de voluntaris a la comunitat de Barcelona-Elisabets

"UN MÓN PLURAL, PORS I ESPERANCES"

Gna. M. Carme Molist,
carmelita vedruna.

Vic, 14 de febrer 2015

El dissabte, 14 de febrer, les responsables de la PJV de cada comunitat de la vàrem respondre a la convocatòria de la Gna. Rosa M. Picas, i gairebé totes érem a Vic, disposades a compartir i a enriquir-nos amb les aportacions de la ponent.

Després d'escoltar la cançó de John Lennon Imagine, la Gna. M. Carme Molist va començar la seva xerrada amb aquesta pregunta: ¿Si no hi haguessin religions, hi hauria més pau al món? Difícil qüestió, doncs necessitem el món religiós, la vida espiritual, la utopia ...i perquè elles ens ajuden a viure.

El nostre món d'avui necessita molta misericòrdia i molt diàleg. Hi ha moltes diferències econòmiques i moltes desigualtats, molta crisi, i això comporta reaccions del tipus fonamentalistes i radicals. És preocupant com aquests moviments creixen dia a dia i actuen amb violència.

Què és el fonamentalisme? És aquella actitud que ataca qualsevol desviació de doctrines. Les reaccions radicalitzades són de caire conservador, i cada vegada tenen més adeptes, fins i tot entre catòlics.

Quines són les bases del Fonamentalisme?

- a) Creure de manera infalible en les Sagrades Escripures, l'Alcorà...
- b) Reaccions violentes a la relativització de les veritats absolutes.

Aquestes postures tant radicals contrasten amb la ciència. Recordem com van anar variant la interpretació de molts relats de la Bíblia quan la ciència anava il·luminant també aquestes veritats.

A l'occident hem anat acceptant aquests canvis, però els fonamentalistes hi estan en contra; per això sembla que volen atacar occident, perquè hem deixat de banda Déu i ens desviem de les seves veritats intransigents.

Els fonamentalistes es queixen de l'entorn corrupte en què vivim i volen una purificació. Ells creuen que són els que han de sanejar la corrupció de la nostra societat. Són violents...

Aquesta és la nostra realitat, i ben difícil!

Però, per altra banda, no tots els islamistes són iguals. L'Alcorà, tot i essent un llibre amb paràgrafs preciosos que es poden confondre amb els nostres salms, també té sentències escrites de maltractament a la dona, de matar..., i precisament aquests pocs paràgrafs són els que els radicals tenen per norma. D'aquí les seves reaccions.

Que ens cal fer per avançar i poder viure amb pau amb la societat que ens envolta?

Tenim un futur insegur i preocupant però no ens podem quedar sense fer res. Cadascú, des de la seva realitat, ha d'anar treballant per l'acceptació, el diàleg, l'escolta, la coneixença, l'apropament als germans que ens arriben buscant una vida millor. Hem de saber destriar els fonamentalistes dels que són germans necessitats de vida digna.

Cal crear espais de diàleg inter-religiós perquè Déu, l'únic Déu, ens ha d'apropar. Des del sagrat de cadascú, cal buscar la unió i anar construint ponts. Hem de crear pensaments comuns. Malgrat les dificultats, hem d'anar treballant a favor dels més necessitats, no tornar-nos insensibles davant les postures d'injustícia i radicalitat, i pregar, pregar molt perquè s'arribi a la pau del Regne de Déu tant desitjada.

Gna. Montse Sala

VA SER UN MATÍ BEN APROFITAT!

Col·laboracions FEDAC

-Fundació Educativa Dominiques Anunciata Pare Coll-

CURS DE DIRECTIUS

Les coordinadores de Pastoral dels Equips Directius de la Fundació Educativa Privada Dominiques Anunciata Pare Coll (FEDAC) de Catalunya, s'han reunit a Vic, els dies 12, 13 i 14 de novembre de 2014 per participar en la sisena edició del curs de Lideratge sobre els 7 hàbits del Sr. Stephen R. Covey:

“El Programa Insígnia dels 7 Hàbits de les Persones Altament Efectives és una de les experiències d'aprenentatge més respectades i populars. Aquests hàbits tindran un impacte significatiu i important en la seva vida.”

LES PARTICIPANTS COOPEREN EN EQUIP, UN DELS ELEMENTS ESENCIALS D'AQUEST PROGRAMA DELS 7 HÀBITS

Els set hàbits que proposa són:

Hàbit 1: Ser Proactiu (L'Hàbit de l'Elecció)

Hàbit 2: Començar amb una Fi en Ment (L'Hàbit de la Visió)

Hàbit 3: Posar Primer el Primer (L'Hàbit de la Integritat i l'Execució)

Hàbit 4: Pensar Guanyar-Guanyar (L'Hàbit del Benefici Mutu)

Hàbit 5: Buscar Primer Entendre, Després Ser Entès (L'Hàbit de l'Enteniment Mutu)

Hàbit 6: Sinergitzar (L'Hàbit de la Cooperació Creativa)

Hàbit 7: Afilar la Serra (L'Hàbit de la Renovació)

El treball d'aquests 7 hàbits ha de portar a un objectiu final, que és la **“construcció d'una seguretat en un mateix a partir del desenvolupament del propi caràcter, de la integritat, l'honestat i la dignitat humana necessàries per transformar el nostre univers laboral i íntim en quelcom autèntic i intransferible”**.

Realment ha estat un curs molt intens i ha ajudat a trobar-se amb sí mateix i a valorar allò que és important en la seva vida.

**RESPONSABLES DE LA PASTORAL ALS CENTRES DE LA FEDAC,
GRUP PARTICIPANT EN LA SISENA EDICIÓ DEL CURS DE LIDERATGE
SOBRE ELS 7 HÀBITS, DEL SR. STEPHEN R. COVEY.
VIC CASA MARE, DIES 12, 13 I 14 DE NOVEMBRE DE 2014**

TROBADA DE FORMACIÓ "ATURA'T II"

El passat 20 i 21 de novembre vam tenir la formació "ATURA'T II" A Gombrèn. Transcrivim la valoració que en fa una de les professores que hi va participar.

Ja fa uns quants dies que vaig fer una aturada en el meu dia a dia... L'*Atura't 1*

a Gombrèn em va permetre gaudir d'un temps només per a mi.

Vaig deixar per uns dies els neguits de casa, la família, les presses, la feina, la canalla, els companys,... i vaig retrobar-me amb el meu jo.

Lectures, reflexions, comentaris compartits, silencis, pregàries, gestos, rialles, converses, cançons, jocs, sobretauls, passejades, natura, descobertes,... un munt de vivències que ompliren aquests dos dies llargs.

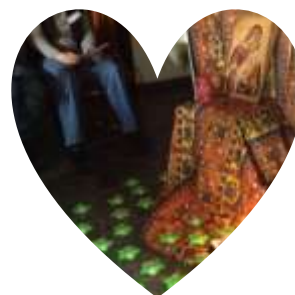
A l'*Atura't 1* es potencia el silenci. Un moment que moltes vegades ens espanta perquè no estem acostumats a tenir-ne, però que és molt necessari. L' *Atura't 1* t'ensenya a fer-te'l teu, a tenir-lo present en el teu dia a dia perquè et calma i t'omple, et fa senzill i obert, t'ajuda a créixer com a persona.

A l'*Atura't 1* també descobreixes noves realitats viscudes per companys de les escoles FEDAC de tota Catalunya. Realitats que t'animen a continuar tirant endavant el projecte de FEDAC. Una vegada més, t'adones que no estàs sola, que som molts els que ens identifiquem amb Marta, aquella dona que té una gran capacitat de treball i de servei. Però, que ens cal ser una mica Maria, la dona que necessita pregar, interioritzar i reflexionar.

Ara que ja han passat uns mesos d'aquell *Atura't 1*... l'enyoro! Tots els que hi vam participar, compartírem uns dies fantàstics en un entorn esplèndid. Tots vam tenir cura del nostre jo, ens vam escoltar i ens vam estimar una miqueta més a nosaltres mateixos. Un cop retornats, ens queda la part més difícil... aplicar en el nostre dia a dia tot el que hem après, compartir-ho i no oblidar-ho!

Anna Cercós
FEDAC Sant Andreu

TROBADA DEL GRUP "ANUNCIA"

El dissabte dia 18 d'octubre un grup de mestres de la FEDAC ens varem reunir per conèixer i compartir idees i inquietuds sobre el tema de "la pena de mort".

La comunitat de Sant Egidi ens va ajudar a reflexionar entorn aquest tema.

La Comunitat de Sant'Egidi neix el 1968 a Roma, Itàlia, a les escoles superiors de la ciutat, per iniciativa d'un estudiant de

18 anys, Andrea Riccardi. Amb el pas dels anys Sant'Egidi i Andrea Riccardi han rebut els premis Niwano per la Pau, Unesco per la Pau, Balzan per la Pau (que anteriorment havia estat lliurat al papa Joan XXIII, a la Mare Teresa i a ACNUR), i en 2009, el Premi Internacional Carlemany (que en anteriors edicions havia estat lliurat als pares fundadors de la Unió Europea) per la seva aportació al desenvolupament d'Europa i a una visió de relacions internacionals inspirada en els drets humans i en la interdependència entre el nord i el sud del món.

Evangelí, amistat, pobres i compromís per la justícia són les bases de l'inici i la vida ordinària de més de 60.000 membres, voluntaris, de 73 països, que estan al costat dels pobres i en diàleg amb tothom, creients i no creients. Va néixer a Itàlia, però en l'actualitat més d'una tercera part dels membres de la Comunitat viuen a l'Àfrica i al països del sud del món.

En el món: amb els pobres, drets humans, diàleg i pau

Allà on és present, la Comunitat de Sant'Egidi està al costat dels sense sostre, dels ancians, dels immigrants, dels gitanos, de les persones no autosuficients, dels presos en 80 presons de tot el món i en els corredors de la mort, està al costat dels discapacitats, dels malalts que no disposen de tractament i dels nens del carrer; ho fan de manera innovadora, conjugant amistat, ajuda concreta i lluites ciutadanes per defensar la dignitat humana i els drets.

Actius en la lluita contra la xenofòbia i la intolerància, Sant'Egidio promou el diàleg ecumènic i interreligiós, iniciatives concretes, culturals, legislatives i sobre el terreny per afavorir la convivència entre cultures, religions i grups ètnics, i encara més després de l'11 de setembre de 2001, en un temps marcat per la temptació del "xoc de civilitzacions". En el panorama internacional la Comunitat de Sant'Egidio es caracteritza sempre per ser local i global, pel seu caràcter sense ànim de lucre dels seus membres i per l'intens treball per la pau que amb el pas dels anys ha portat a la fi de conflictes i guerres civils, i ha obert processos de reconciliació nacional, en qualitat de mediadors oficials o de facilitadors, en col·laboració amb altres actors.

D'aquesta trobada sortiren diverses propostes per realitzar amb els alumnes, entre elles:

- Presentació del tema a l'alumnat per part d'un testimoni.
- El sopar itinerant. On vàrem organitzar dos dies en els quals hi van participar més de 200 alumnes de 4 d'ESO i Batxillerat, i un grup de mestres.

Alguns dels Mestres
i alumnes que van
participar del sopar
itinerant pels carrers
de Barcelona

MOU-TE, FES EL CIM!

El dia 23 d'octubre els alumnes de 3r ESO i Mestres varem gaudir de la IX PUJADA A MONTSERRAT. Més 650 alumnes i Mestres van pujar caminant de Monistrol a Montserrat, compartint el camí i fent amistat entre ells. Sota el lema **MOU-TE, FES EL CIM!**

Amb esforç, el CIM hem aconseguit i a Montserrat hem arribat!

Pel camí hem compartit rialles, paraules i sentiments... I en aquest monestir, lloc de pelegrinatge per a petits, joves i grans, hem pujat molta colla per agrair a la Mare de Déu de Montserrat la vida de totes les escoles que aquí representem.

Verge de Montserrat!, guia el nostre camí, ajuda'ns a ser joves alegres i plens d'esperança.

Que el nostre MOU-TE, sigui de compromís i que amb il·lusió i estimació sapiguem viure la vida al màxim.

TROBADA DEL GRUP "CREC"

El dia 16 de novembre vàrem tenir la primera trobada dels grups CREC a Vic. Amb el lema:

BATEGA AMB ELS ALTRES: DÓna, REp i MIra.

En aquest trobada hi van participar 10 mestres, 38 animadors/es i 149 alumnes. En total 197 persones. Va ser una trobada entranyable.

Els objectius que vam treballar a través d'una sèrie d'activitats dinàmiques i de reflexió van ser:

- Treballar en equip.
- Gaudir del dia.
- Fomentar la interiorització personal.
- Recollir els pensaments del grup.
- Potenciar la música.

Vam acabar la primera part de la trobada amb una pregària a la capella, abans d'anar a dinar.

A la tarda hi hagueren jocs i música.

I, finalment, la foto de grup.

Moltes gràcies a la comunitat de Vic per l'acollida que ens va oferir!

FORMACIÓ DELS ANIMADORS I PREANIMADORS DELS GRUPS "CREC"

Els dies 12 i 13 de desembre vam tenir a Vic la trobada de FORMACIÓ dels preanimadors/es i animadors/es.

Aquesta primera trobada del curs 2014-2015 vol ser un punt de contacte, de compartir inquietuds, de trobar-se amb un mateix/a i de formació per tots els animadors/es i preanimadors/es que porten els GRUPS CREC a les nostres escoles. Realitzant un voluntariat ajuden a créixer els nens/es, adolescents i joves que estan a les seves mans.

Les activitats més significatives de la trobada han estat:

- = Benvinguda i joc de presentació. Presentació dels diferents llocs d'on venen cada grup a través d'una foto de grup en digital.
- = Presentació de les característiques més significatives de Sant Domènec
- = Dinàmica: comparar els valors de sant Domènec amb els que nosaltres tenim a les nostres escoles i grups de joves.
- = Pregària
- = Tallers de
 - Dances i cançons
 - Jocs
 - Vídeo: Actitud positiva (Actituds d'un monitor)
 - Vídeo: Una promesa: El señor de los anillos. Amistat- compromís
 - Organitzar una activitat
- = Dinàmica de les globus, ...
- = Testimonis missioners
- = Eucaristia

Enguany hem compartit la trobada amb els monitors de les escoles de les Dominiques de l'Ensenyament. Per tant ens hem trobat els preanimadors i animadors de la Família Dominicana de Catalunya. Han estat uns dies de gran goig i enriquiment.

Cloenda dels actes del 150è aniversari de l'arribada de les Germanes Dominiques de l'Anunciata a Guissona

Aprofitant l'últim dia de classes, abans de la pausa nadalenca, vam celebrar el darrer dels actes organitzats aquest 2014 amb motiu del 150 aniversari de l'arribada de les Germanes Dominiques de l'Anunciata a Guissona i de la posada en funcionament del nostre centre.

D'entrada, es va convidar tothom a esmorzar, abans de concentrar-nos tots al gimnàs de l'edifici d'ESO. Des dels més petits de P3 fins als més grans de 4t d'ESO

van aplegar-se en aquell lloc, on la directora, Núria Llordés, va presentar una peculiar "càpsula del temps" en la que cadascuna de les aules va dipositar-hi algun element rellevant per a ells. La germana M. Cruz, en representació de la comunitat de germanes, va obrir aquest procés de dipòsit dels llegats escollits

per cadascú, que van anar seguint dos representants de cada classe i que van tancar les directores pedagògiques, Georgina i Raquel.

Tot l'alumnat va ser també obsequiat amb diferents regals aportats per part de l'AMPA, abans de traslladar-se al pati central. Allà, els

delegats de 4t ESO i de 1r de Primària van traslladar la càpsula fins a sota dels xipresos, on va ser enterrada amb les paletades de terra que també hi van anar abocant al damunt representants de cada curs.

La "càpsula" dels llegats de l'actual centre quedarà allà enterrada, contenint la realitat, les il·lusions, els desitjos i les voluntats de tothom que forma part actualment de FEDAC Guissona, i no es podrà obrir, al menys, fins d'aquí a 25 anys... el 2039! Llavors podrem celebrar ja el 175è aniversari... quedem per llavors, doncs!

FEDAC – GUISSONA
Col·legi

“Mare de Déu del Roser”
desembre de 2014

8 de febrer de 2015

INAUGURACIÓ DE LA NOVA CAPELLA-SALA DEL COL·LEGI DE RIPOLLET

El diumenge dia 8 de febrer, vam poder gaudir de la celebració de l'ampliació de l'escola FEDAC Ripollet i la remodelació de la seva capella. Molts pares, mares, alumnes

i antics alumnes, germanes i mestres van voler participar en aquesta celebració a través d'una Eucaristia d'acció de gràcies. Aquest dia va ser un moment de retrobament de germanes, mestres i exalumnes.

Transcriu les paraules de la introducció de l'Eucaristia on es resumeix la intenció d'aquesta celebració.

Ens apleguem avui en aquesta capella de la Mare de Déu del Roser, germanes, mestres, alumnes i famílies de l'escola FEDAC RIPOLLET, per donar gràcies per l'ampliació dels espais i per la remodelació d'aquesta bonica Capella. Des de 1893 fins avui la Casa-Col·legi de les Dominiques de l'Anunciata a Ripollet ha sofert diverses remodelacions i renovacions.

Els temps actuals ens demanen l'actualització dels espais amb renovacions arquitectòniques obertes als signes dels temps. Al llarg del temps les Germanes i actualment la Fundació Educativa Dominiques Anunciata Pare Coll, fidels al

carisma i voluntat de Sant Francesc Coll, ha volgut que les seves escoles continuïn essent un lloc d'evangelització i d'aprenentatge, on molts i moltes alumnes han pogut i poden formar-se com a persones i créixer en la seva fe.

És un goig poder tornar a celebrar, aquí, trobades i celebracions entorn de la Paraula de Déu, així com també gaudir d'una escola més gran on poder atendre i acompanyar alumnes des de P3 fins a 4 de l'ESO. Que Sant Francesc Coll vetlli i ens acompanyi en la nostra passió per educar i ajudar a créixer persones, sembrant els valors de l'Evangelí, en els seus cors.

Gna. Rosa Alsina

Mn. Enric Casellas, OP, celebrant l'Eucaristia

DIFERENTS MOMENTS DE LA CELEBRACIÓ

LA DIRECTORA TITULAR DEL CENTRE FA LLIURAMENT D'UNA PLACA COMMEMORATIVA A LA SENYORA DE GASSÓ

A continuació incloem unes paraules dirigides als assistents per la Germana M. Isabel Andrés, Priora provincial.

Aquest any 2015, celebrem a nivell de tota l'Església, l'any dedicat a la vida consagrada. Fent ressò dels tres eslògans que el Sant pare ens ha posat com a objectius, us convido a tots: Equip de Titularitat de la FEDAC; Equip directiu de l'Escola Mare de Déu del Roser, claustre de Professors, famílies, alumnes, exalumnes i a tots els presents a:

1. “Mirar el passat amb gratitud”

Els orígens de l'arribada de les primeres dominiques de l'Anunciata a la població de

Ripollet es remunten al **26 de febrer de 1893**, any de la fundació d'aquesta escola.

En ells els fa present l'acció de Déu i la col·laboració de les persones.

Com tots els començaments de les nostres obres, hi a molta confiança i voluntat, molta pobresa i ajuts de tota mena; molt recolzament per part de benefactors i famílies i entrega generosa de les germanes. Però sobretot una gran fe i uns desitjos de formar la mainada en els veritables valors cristians.

Gràcies a tots es va poder anar endavant i superant dificultats fins arribar a temps més favorables de major nombre d'alumnes i possibilitats per l'adequació de les instal·lacions i l'adaptació a les necessitats educatives del moment.

És important mirar el nostre passat, no per enyorança ni per tornar a repetir accions ja obsoletes, sinó per a conèixer les nostres arrels i beure l'aigua en les fonts del carisma del P. Coll i per agrair la vida i tots els dons rebuts que ens han permès continuar aquesta obra que hem de portar a terme amb la mateixa finalitat per la que fou creada.

2. “Viure el present amb passió”

Mai els temps resulten fàcils i avui, també l'escola viu moments de dificultats diverses, però, com en el passat, se sent recolzada per les famílies i FEDAC, Equip Directiu, Claustre de Professors i pot gaudir avui de noves instal·lacions; de un nou projecte educatiu i obre les portes a un major nombre d'alumnes des de P3 fins 4t d' ESO.

Us convido doncs, a viure aquest moment amb molta il·lusió i esforç; a continuar molt units lluitant per mantenir l'ideal que el P. Coll va tenir en fundar escoles i a oferir una educació integral en valors cristians.

3. “Abraçar el futur amb esperança”

I, per últim us diré, que el futur es va construint des del present. I que el dia a dia viscut amb generositat i amor als infants us donarà l'esperança de continuïtat.

Gràcies per tot i a tots!!

Recordatori

Trobada d'animació comunitària a Viladrau.

Dies 21 i 22 de març de 2015. Comunitats de Guissona, Lleida, Manresa, Prats de Lluçanès i Sant Vicenç de Castellet

Dies 30 i 31 de maig de 2015. Comunitats de Canet de Mar, Montcada, Navarcles, Santa Coloma i Súria

Del 29 de març al 4 d'abril de 2015

Exercicis espirituals de Setmana Santa

a Vic, Casa Mare

GERMANES DOMINIQUES DE L'ANUNCIATA
Província "Sant Ramon de Penyafort"
Casa Provincial C/ Elisabets, 19 - 08001 BARCELONA
www.anunciata.cat